

Arrest

nr. 294 547 van 22 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 21 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 oktober 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. HAUQUIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 september 2022 dient de verzoekende partij, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Het EUODAC-onderzoek wijst uit dat de verzoekende partij op 9 juni 2016 en op 24 april 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Zweden.

1.3. Op 27 september 2022 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse autoriteiten.

1.4. Op 5 oktober 2022 stemmen de Zweedse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 17 oktober 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18 §1 d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A., A. (...) H A, verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Palestijnse nationaliteit te hebben, bood zich op 21.09.2022 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 21.09.2022. Betrokkene verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend in Zweden.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende Zweden op 09.06.2016 en op 24.04.2018.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 26.09.2022. Hij verklaarde sinds 05.02.2022 wettelijk gehuwd te zijn met A., S. (...), vrouwelijk, geboren op (...)1995, Jordanië. Zij verblijft momenteel in G. (...) in Zweden. Betrokkene stelde een zoon te hebben, A., R. (...), geboren (...)2022 in Zweden, staatloos. Hij verblijft bij zijn moeder in G. (...) in Zweden. Betrokkene verklaarde verder dat hij verschillende broers en zussen heeft die ergens in de EU verblijven, hij weet echter niet in welke lidstaten en heeft geen contact met hen. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene een kopie van zijn identiteitskaart (nummer (...), afgegeven 11.07.2011) en paspoort (nummer (...), geldig van 20.01.2019 tot 19.01.2024) voorleggen. Hij verklaarde dat zijn documenten in Zweden werden in beslag genomen toen hij een negatieve beslissing kreeg.

Betrokkene verklaarde dat hij Palestina in 2013 heeft verlaten omdat het er niet veilig was en er een rechtszaak tegen hem liep. Hij trok via een tunnel onder de grond naar Egypte en verbleef er ongeveer zeven maanden. Hij reisde met de smokkelaar naar Turkije en verbleef er drie weken. Vanuit Turkije nam betrokkene met behulp van een vals paspoort het vliegtuig naar Frankrijk. Hij kwam in Frankrijk aan in 2016 of 2017 en bleef er maar even, hij stelde dat hij tegen de politie loog dat hij de Syrische nationaliteit had en om die reden geen internationale bescherming meer kon aanvragen in Frankrijk. Hij trok per auto naar Duitsland en maakte van daar de oversteek per boot naar Zweden. Betrokkene verklaarde dat hij tweemaal een verzoek om internationale bescherming indiende in Zweden. Hij stelde dat deze verzoeken telkens het voorwerp waren van een afwijzing, de laatste keer in augustus 2022. Betrokkene verliet Zweden na een verblijf van vijf jaar en reisde per vliegtuig met een online gekocht ticket naar België. Hij stelde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet meer heeft verlaten sinds zijn binnenkomst in Frankrijk.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder werd er ook gevraagd of de betrokkene omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene

antwoordde dat hij hoorde dat België baby's beter behandeld, zijn zoon is geboren zonder nationaliteit en hij wil een toekomst voor hem vinden. Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat hij er een negatieve beslissing kreeg en hij vreest naar Palestina te worden teruggestuurd.

Op 27.09.2022 verstuurden wij een terugnameverzoek naar de Zweedse instanties. Zij stemden op 05.10.2022 in met ons verzoek conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Landvetter-Gothenburg.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Zweedse instanties stemden op 30.09.2022 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2): "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het

verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De instemming conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

We wensen te benadrukken dat de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Zweedse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden.

We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Middels het akkoord van 30.09.2022 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten

de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat hij hoorde dat ons land beter voor baby's zorgt, zijn zoon heeft geen nationaliteit en hij zoekt een toekomst voor zijn zoon. We benadrukken verder dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Zweden omdat hij er een negatieve beslissing ontving en vreest te worden teruggestuurd naar Palestina. Hieromtrent benadrukken we dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatische impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Zweden (George Joseph en Michael Williams, "Asylum Information Database –Country Report – Sweden", laatste update 10.06.2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren. (Aida-rapport p. 45: "Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case.") We wensen te benadrukken dat wordt gemeld dat de mogelijkheid tot detentie bestaat, maar niet dat detentie in deze gevallen een "automatisme" is.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen en nieuwe elementen kan aanvoeren in Zweden zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Zweden niet verlieten. (Aida-rapport p. 61)

Verzoekers hebben in Zweden recht op materiele opvang van zodra hun verzoek is ingediend. Het recht op materiele opvang kan eindigen op het moment dat er een negatieve beslissing is genomen, wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken. (Aidarapport p. 72). Opvang in Zweden gebeurt in de meeste gevallen in gewone appartementen in residentiële buurten die door de Zweedse instanties worden gehuurd en anders in een opvangcentrum. Indien de verzoeker ervoor kiest om te verblijven in een opvangcentrum kan hij of zij niet kiezen in welk centrum en zijn ze verplicht de beschikbare plaatsen die de Zweedse instanties aanbieden aan te nemen. Voor verzoekers die aan Zweden worden overgedragen in het kader van een Dublinprocedure is dit meestal een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven met het oog op een eventuele repatriëring naar het land van herkomst. (Aida-rapport p. 73-74)

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is volgens ons onvoldoende

om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Zweden in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Volgens het Aida-rapport hebben verzoekers van internationale bescherming in Zweden gedurende de procedure recht op noodzakelijke medische zorgen. Verzoekers wiens verzoek intussen is afgewezen hebben echter enkel nog recht op dringende medische verzorging. Zij ontvangen ook geen financiële tussenkomst meer voor deze medische zorgen. (Aida-rapport, p. 83) Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

De huidige gezondheidsomstandigheden naar aanleiding van het COVID-19 virus onttrekken betrokkene niet aan zijn verplichtingen gebonden aan deze beslissing. Niettemin wordt er rekening gehouden met deze omstandigheden en worden alle noodzakelijke maatregelen gevolgd.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten.”

2. Over de rechtspleging

In haar verzoekschrift kiest de verzoekende partij voor het Frans als proceduretaal.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (*Les Nouvelles*, deel IV, p 737).

De zaak moet voor de Raad worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-Verordening en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“1. Conditions d'accueil des demandeurs d'asile, risque de traitements inhumains et dégradants en Suède - art. 3 CEDH

I.

En l'espèce, la Suède ne peut être considérée comme l'État responsable du traitement de la demande d'asile du requérant en raison des défaillances dans la procédure d'asile et d'accueil suédoise.

À cet égard, nous attirons votre attention sur l'arrêt « Tarakhel et autres contre la Suisse » rendu par la Grande Chambre de la Cour européenne des droits de l'homme le 4 novembre 2014. La Cour a notamment établi que « l'on ne saurait écarter comme dénuée de fondement l'hypothèse d'un nombre significatif de demandeurs d'asile privés d'hébergement ou hébergés dans des structures surpeuplées dans des conditions de promiscuité, voire d'insalubrité ou de violence ».

Les lignes directrices dégagées dans cet arrêt concernent tant les conditions d'existence des demandeurs d'asile dans le pays de destination pendant la procédure d'asile que la possibilité pour eux d'y bénéficier « des garanties suffisantes permettant d'éviter qu'un demandeur d'asile ne soit expulsé, directement ou indirectement, dans son pays d'origine sans une évaluation, sous l'angle de l'article 3 de la Convention, des risques qu'il encourt ».

Conformément à l'arrêt Tarakhel c. Suisse de la CEDH du 4 novembre 2014, la partie défenderesse se devait d'obtenir des garanties individuelles quant à la prise en charge du requérant de la part des autorités suédoises, ce que la partie défenderesse reste en défaut d'avoir réalisé.

En l'espèce, la partie adverse ne s'est nullement assurée que le requérant serait adéquatement accueilli et de manière adaptée à son profil et à sa vulnérabilité.

La partie adverse se devait d'autant plus d'obtenir des garanties individuelles en l'espèce qu'il ressort des informations qu'elle dépose elle-même qu'il existe des manquements dans le système d'accueil (voir rapport AIDA de juin 2022), mais également dans le dispositif de dispense des soins de santé pour les demandeurs d'asile.

Aussi, l'article 3.2 alinéa 2 du Règlement Dublin III établit que « lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'État membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet État membre des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'État membre procédant à la détermination de l'État membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre État membre peut être désigné comme responsable. »

La Belgique ne peut en effet, en vertu du règlement Dublin III et de la jurisprudence européenne, transférer un demandeur d'asile vers un État où il risque de subir des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH.

Même si l'on ne peut parler de défaillance systémique dans l'accueil des demandeurs d'asile en Suède, l'absence de prise en charge adéquate constituerait, dans le cas du requérant, un traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH.

Or, le renvoi vers un État où la personne risque des traitements dégradants est interdit de manière absolue sous peine de violer l'article 3 de la CEDH, l'article 4 de la Charte UE et l'article 17 du Pacte international relatif aux droits civils et politiques du 19 décembre 1966. La référence aux défaillances systémiques reprises dans le Règlement Dublin III ne peut limiter la portée de la Charte UE et des obligations internationales des États à cet égard. Selon la CJUE : « Il Incombe aux États membres non seulement d'interpréter leur droit national d'une manière conforme au droit de l'Union, mais également de veiller à ne pas se fonder sur une interprétation d'un texte du droit dérivé qui entrerait en conflit avec les droits fondamentaux » (CJUE, NS c. Secretary of State for the Home Department, C-411/10 et C-493/10, 21 décembre 2011, §77) ».

La décision attaquée se borne à invoquer plusieurs rapports afin de démontrer que, de manière générale, même s'il existe certains manquements, il n'y a pas de défaillances systémiques dans l'accueil et la prise en charge des demandeurs d'asile en Suède.

Dès lors, en ne tenant pas compte du profil particulier du requérant et en ne s'assurant pas qu'il serait adéquatement pris en charge en Suède, la partie adverse a violé les principes généraux de bonne administration, plus particulièrement les principes de minutie, de prudence et de précaution. La partie adverse ne s'est en effet pas livrée à un examen rigoureux des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement inhumain et dégradant prohibé par l'article 3 de la CEDH.

C'est ce qu'a d'ailleurs considéré Votre Conseil dans un arrêt n° 178 127 du 22 novembre 2016 : « 3.2.1. En outre, il ressort de l'examen du dossier administratif que, le 19 mai 2016, le conseil de la requérante a adressé à la partie défenderesse une télécopie dans laquelle elle sollicitait l'examen de sa demande d'asile par les autorités belges, et joint, à cet égard, un certificat médical d'excision et une attestation de suivi psychologique, mentionnant notamment que « [l] état actuel [de la requérante] nécessite des soins psychologiques afin qu'elle puisse entreprendre un processus de reconstruction. Actuellement, [la requérante] n'est pas encore en mesure d'aborder sereinement les drames subis et il

serait donc pertinent qu'elle puisse poursuivre son travail thérapeutique en cours dans notre association », éléments au regard desquels la partie défenderesse a indiqué que « considérant que le psychologue [...] ne recommande pas l'annulation du transfert de l'intéressée vers la France pour des raisons médicales; considérant, au surplus, que ni l'intéressée, ni son avocat n'ont présenté une attestation médicale délivrée par un médecin qui prouve que l'intéressée doit être suivie pour raisons médicales en Belgique et que dès lors, rien n'indique que l'intéressée aurait besoin de soins continus ne pouvant être assurés en France; Considérant, par ailleurs, que la France est un État européen qui dispose d'une infrastructure médicale de qualité et d'un corps médical compétent, qu'il ressort du rapport AIDA (décembre 2015, pp. 85 à 87) que l'accès aux soins de santé est garanti aux demandeurs d'asile en France. [...]. De même, si ce rapport met en évidence qu'insuffisamment de personnes nécessitant une aide psychologique ou psychiatrique sont adéquatement prises en charge, il n'établit pas que celles-ci sont laissées sans aucune aide ou assistance médicale liée à leurs besoins, celles-ci ayant, dans la pratique, accès aux soins de santé; considérant que l'intéressé pourra y bénéficier des soins de santé et que dès lors rien n'indique que le suivi thérapeutique de l'intéressée ne pourrait être poursuivi en France; Considérant que l'intéressée, pour organiser son transfert en France, peut prendre contact en Belgique avec la cellule Sefor, qui informera les autorités françaises de son transfert au moins plusieurs jours avant que celui-ci ait lieu, afin de prévoir les soins appropriés à lui fournir, et ce, en application des articles 31 et 32 du Règlement 604/2013 [...]; qu'il appartient dès lors à l'intéressée, si elle le souhaite, de veiller à ce que cette prise de contact avec le Sefor soit effectuée en temps utile, afin d'informer les autorités françaises de son état de santé; Considérant que rien n'indique, dans son dossier consulté ce jour, que l'intéressée a introduit une demande de régularisation sur base de l'article 9ter ou 9bis de la loi du 15 décembre 1980; Considérant que lorsqu'il lui a été demandé si elle avait des raisons relatives aux conditions d'accueil ou de traitement qui justifieraient son opposition à son transfert dans l'état membre responsable de sa demande d'asile, conformément à l'article 3, § 1er, du Règlement Dublin, soit la France, la requérante a déclaré : « Je ne m'oppose pas mais je préfère rester ici », sans donner de raisons précises et individuelles; considérant, dès lors, que cet argument ne peut constituer une dérogation à l'application du Règlement (UE) n°604/2013 ; [...] ». Le Conseil estime toutefois qu'au regard de la combinaison de ces éléments médicaux, invoqués par la partie requérante, avec les difficultés liées à la prise en charge par les autorités françaises des personnes nécessitant une aide psychologique ou psychiatrique, qui ressortent du rapport AIDA, cité par la partie défenderesse dans la motivation du premier acte attaqué, qui mentionne notamment que « ce rapport met en évidence qu'insuffisamment de personnes nécessitant une aide psychologique ou psychiatrique sont adéquatement prises en charge [...] », le motif susmentionné ne démontre pas suffisamment le respect par la partie défenderesse de son devoir de minutie, de prudence et de précaution. Au vu desdites informations, évoquées ci-avant, dont disposait la partie défenderesse, il appartenait en effet à celle-ci, à tout le moins, d'examiner de manière minutieuse le risque invoqué par la partie requérante, à savoir celui que la requérante ne fasse pas l'objet d'une prise en charge adéquate en France, en tenant compte des éléments particuliers propres à son cas » (nous soulignons), (voir également arrêt n° 189 156 du 29.06.2017).

Voir également dans le même sens, CCE arrêt n°170 417 du 23.06.2016 :

« Conformément à l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014, la partie défenderesse se devait d'obtenir des garanties individuelles quant à la prise en charge de la requérante et de ses filles de la part des autorités allemandes, ce que la partie défenderesse reste en défaut d'avoir réalisé. Elle se contente dans la décision attaquée de préciser que « l'intéressée pour organiser son transfert peut prendre contact avec la cellule Sefor qui informera les autorités allemandes du transfert de la candidate au moins plusieurs jours avant que ce dernier ait lieu afin de prévoir les soins appropriés à lui fournir », ce qui n'est pas suffisant pour s'assurer que la requérante et ses filles pourront bénéficier en Allemagne d'une prise en charge adaptée à son profil particulier de personne vulnérable. En effet, il ne ressort pas du dossier administratif que la partie adverse, que la Belgique ait communiqué avec l'Allemagne aux fins de s'enquérir, au vu de la situation particulière de la requérant et ses enfants, de leur vécu, des faits allégués en Allemagne (viol de sa fille, mariage), de l'existence réelle d'une aide et assistance voire de l'existence d'un traitement spécifique pour les personnes victimes d'un traumatisme et en particulier pour un jeune enfant victime d'abus sexuels. Le dossier administratif ne laisse donc apparaître aucune garantie concrète et individuelle quant à la prise en charge de la famille, adaptée à son profil vulnérable, en cas de retour en Allemagne. » (nous soulignons).

II.

La situation en Suède en matière de conditions d'accueil et de traitement des demandeurs d'asile est par ailleurs particulièrement difficile.

La partie requérante souhaite souligner le fait qu'il ressort d'informations générales que la situation en Suède en matière des conditions d'accueil réservées aux demandeurs d'asile et le traitement de leurs demandes d'asile est problématique.

** Durcissement de la politique d'asile*

i.

Depuis le début de la "crise migratoire" en 2015, les politiques suédoises à l'égard des demandeurs d'asile ont été marquées par la décision de resserrer les frontières du pays et par la mise en oeuvre de réglementations plus strictes concernant le séjour et l'asile¹.

Partant, l'on constate une baisse considérable des taux de reconnaissance par rapport aux années précédentes (passant à 29 % en 2020, contre 39,7 % en 2019, 32 % en 2018, et 60 % en 2016). Le taux de reconnaissance des Syriens a lui aussi diminué, passant de 97 % en 2019 à 76 % en 2020, en raison d'un changement dans l'évaluation de la situation dans le pays par l'Agence des migrations².

ii.

En juin 2016, le Parlement a adopté une loi temporaire connue sous le nom de "loi sur les restrictions ", qui a introduit des changements dans la loi sur les étrangers et un amendement à la loi sur l'accueil des demandeurs d'asile : cette double réforme législative restreint certaines garanties et droits d'accueil des demandeurs d'asile et des personnes bénéficiant de protection internationale (ex : arrêt de l'aide matérielle suite à un refus de protection, impossibilité de regroupement familial pour les personnes bénéficiant de la protection subsidiaire)

Cet amendement législatif a eu de lourdes conséquences humanitaires, résultant en un nombre significativement plus important de personnes s'adressant à la Croix-Rouge et à d'autres ONG à la recherche d'une aide pour le logement, la nourriture et les soins de santé⁴.

iii.

Entre-temps, les partis anti-immigration ont gagné une présence politique accrue grâce au soutien de secteurs de plus en plus larges de la population ; ainsi, aux élections de septembre 2018, le parti des Démocrates de Suède - parti politique d'extrême droite aux racines néonazies - a gagné de nombreuses voix, devenant par là le troisième plus grand parti au Parlement avec 17,6 % des voix⁵.

iv.

La presse relate la nouvelle posture restrictive de la Suède en matière de migration :

« De nombreux facteurs sont à l'origine du récent volte-face de la Suède en matière d'asile, dont la préparation insuffisante du pays et les manquements des autres membres de l'UE à leurs responsabilités humanitaires.

[...]

Fin 2015, un changement profond et soudain est survenu. En 2014, on observait déjà d'importants goulets d'étranglement en matière de réception et de logement des demandeurs d'asile ; mais lorsque le nombre de demandeurs a atteint des records entre la fin de l'été et l'automne 2015, la Suède n'était plus en mesure de garantir un toit aux nouveaux arrivants. Les municipalités ne parvenaient plus à fournir les services sociaux et les places en école exigées par la loi, tandis que les délais de traitement des demandes d'asile ne cessaient de s'allonger.

En octobre, l'administration centrale a commencé soudainement à réagir. Une multitude de restrictions draconiennes ont été annoncées afin de donner un « répit » au système suédois de réception des demandeurs d'asile. Selon le discours officiel, il fallait réduire considérablement le nombre de ces demandeurs. À l'avenir, les bénéficiaires d'une protection n'obtiendraient qu'un permis de séjour temporaire tandis que leur droit au regroupement familial serait limité au minimum requis par le droit international et européen. Aux frontières suédoises de l'espace Schengen, les contrôles ont été temporairement réintroduits et, depuis janvier 2016, les compagnies de transport par bus, train et ferry n'ont plus le droit de transporter des passagers en provenance du Danemark ou d'Allemagne ne possédant pas de papiers d'identité. De plus, selon le gouvernement, l'approche du pays envers les mineurs non accompagnés ne devrait pas tarder à se durcir elle aussi.

[...] Toutefois, il est inévitable que toute normalisation de la situation prenne du temps : il faudra construire plusieurs milliers d'appartements à loyer modéré, prendre des mesures pour renforcer la capacité des nouveaux arrivants à s'intégrer au marché du travail et recruter un grand nombre d'enseignants et de personnel médical pour que les systèmes d'éducation et de sécurité sociale continuent de fonctionner. En outre, l'Office suédois des migrations souffre d'un grand retard concernant le traitement des demandes d'asile (plus de 157 000 cas au 1er avril 2016).

Le Premier ministre Stefan Löfven et le ministre de la Justice Morgan Johansson ont affirmé que la nouvelle approche restrictive de la Suède visait non seulement à atténuer les problèmes nationaux mais aussi à encourager les autres États membres de l'UE à accepter un plus grand nombre de réfugiés et, par là-même, alléger le fardeau de la Suède. Toutefois, les mesures introduites par le Danemark, la Norvège et d'autres pays s'avèrent encore plus hostiles envers les personnes en quête de protection.

[...]

lorsque les appels à la solidarité tombent dans l'oreille d'un sourd, un nombre croissant de sociétés commencent alors à fermer leurs portes »⁶ (nous soulignons).

v.

De ces politiques plus strictes de la Suède à l'égard des réfugiés (caractérisées par des frontières fermées, des permis de séjour temporaires et des exigences plus strictes en matière de regroupement familial), découlent des conditions de vie précaires qui entravent l'intégration des migrants en Suède⁷.

Expulsions et retours forcés

i.

Le Médiateur parlementaire a fermement condamné le service de sécurité suédois pour un certain nombre de défaillances organisationnelles, décrivant certains de ses actes comme illégaux ; pour exemple, en décembre 2001, deux hommes ont été expulsés de Suède vers l'Égypte par des agents américains avec l'aide du service de sécurité suédois, alors que la décision d'expulsion prise par le gouvernement n'avait pas fait l'objet d'une enquête (le gouvernement et ses ministres n'étant pas soumis au contrôle du Médiateur parlementaire). Alors que le Médiateur parlementaire semble considérer cette affaire comme un incident isolé, d'autres organes de contrôle la considèrent comme un continuum d'actions incorrectes et d'omissions témoignant de défaillances dans la procédure d'asile et d'accueil suédoise⁸.

ii.

Certaines demandes d'asile de femmes ont été rejetées sur base du fait qu'elles pouvaient prétendument s'appuyer sur un "réseau masculin" (c'est-à-dire des frères, le père, le mari, etc.) ; dans ces cas, les femmes sont ensuite expulsées vers leur pays d'origine. Plusieurs chercheurs ont conclu que le fait de s'appuyer sur ce "réseau masculin" dans l'évaluation des demandes d'asile est contraire aux principes directeurs du HCR et à la Convention sur l'élimination de toutes les formes de discrimination à l'égard des femmes. Cette question a été particulièrement critiquée et signalée dans des cas impliquant des femmes originaires d'Afghanistan⁹.

iii.

Concernant les droits des enfants demandeurs d'asile, si, le 1er janvier 2020, la Convention relative aux droits de l'enfant a été incorporée dans le droit national suédois, selon Save the Children et la Stockholm City Mission, cela n'a pas encore entraîné d'améliorations pour les enfants dans les procédures d'asile. Des expulsions irrégulières et disproportionnées d'enfants ont encore lieu¹⁰.

iv.

En outre, les autorités suédoises chargées des migrations exercent des mesures discriminatoires à l'encontre des demandeurs d'asile palestiniens dans le pays, a déclaré l'Observatoire euro-méditerranéen des droits de l'homme dans une déclaration exprimant sa profonde inquiétude quant au sort d'environ 3 000 demandeurs d'asile palestiniens dont le statut de résident en Suède a été récemment menacé¹¹.

L'activiste palestinien en Suède, Kanaan Hamad, a déclaré à Euro-Med Monitor que les procédures comprenaient l'expulsion de certains demandeurs d'asile du système d'accueil et la suppression de l'aide humanitaire. Ces procédures ne visent pas uniquement les nouveaux demandeurs d'asile, mais également les Palestiniens qui vivent dans le pays depuis plus de dix ans. Selon les informations recueillies par Euro-Med Monitor, la plupart des personnes affectées par la décision de l'instance d'asile

suédoise sont des demandeurs d'asile récents, des détenteurs de résidence temporaire, et des Palestiniens de la bande de Gaza, de la Cisjordanie, et des communautés de la diaspora des pays du Golfe ainsi que du Yémen et de la Libye. Les autorités suédoises chargées de l'immigration les informent explicitement qu'elles ne veulent pas les reconnaître comme réfugiés, ce qui les prive d'aide juridique et d'intégration, bien que les autorités reconnaissent les conditions difficiles dans les régions d'où ils viennent, en particulier la bande de Gaza¹².

Mohamed Emad, chercheur juridique à l'Euro-Med Monitor, a déclaré que les procédures des autorités suédoises visant à empêcher le renouvellement et la délivrance de permis de séjour des concernés constituent une violation manifeste de la Convention de 1951 relative au statut des réfugiés, en particulier de l'article 27. Il conteste également la politique de déportation forcée qui viole le principe de non refoulement consacré par l'article 33, paragraphe 1 de la Convention de Genève¹³.

Euro-Med Monitor a averti que la poursuite par les autorités suédoises de ces actions discriminatoires à l'encontre des demandeurs d'asile Palestiniens mettra la vie de ces derniers en danger, que ce soit en les privant de leurs droits fondamentaux ou en les renvoyant dans des zones dangereuses¹⁴.

v.

Par ailleurs, force est de constater que les vulnérabilités particulières sont parfois inadéquatement analysées par les autorités suédoises.

Ainsi, en date du 24 septembre 2020, le Comité des Nations Unies pour les droits des personnes handicapées (CDPH) a publié une décision concernant l'expulsion vers l'Irak d'une femme souffrant de dépression grave, considérant que les autorités suédoises auraient dû évaluer si la femme serait en mesure d'accéder à des soins médicaux adéquats si elle était renvoyée en Irak. Le Comité a estimé que la Suède avait manqué à ses obligations en vertu de l'article 15 de la Convention relative aux droits des personnes handicapées¹⁵.

vi.

Enfin, il convient de mettre en exergue le fait que les personnes qui se sont vu refuser la protection en Suède et qui sont à nouveau transférées dans ce pays en vertu du règlement de Dublin peuvent être placées en garde à vue à leur arrivée afin de faciliter leur expulsion

Lacunes procédurales

Les organes formels de contrôle interne suédois (l'Ombudsman/Médiateur parlementaire et le Chancelier de la Justice) ont mis en évidence certains problèmes liés à des défaillances procédurales de l'État suédois, telles que le fait de ne pas avoir pris en compte toutes les informations pertinentes dans l'examen de la demande, la longueur des délais de traitement des demandes, les retards dans la désignation d'un avocat ou conseiller juridique, les retards dans la fourniture d'informations au demandeur ou au conseiller juridique et la perte des documents originaux appartenant au demandeur¹⁷.

Les critiques portent également sur l'application des lois sur l'immigration, et plus particulièrement sur le travail de la police. Le rapport du Médiateur parlementaire et du chancelier de justice contient des accusations de brutalité ou de décisions erronées relatives à une expulsion¹⁸.

D'emblée, l'on peut constater que toutes les phases de la procédure sont centralisées dans un organisme unique et non indépendant : l'Agence des migrations (sauf dans la phase d'appel)¹⁹.

ii.

Ensuite, malgré que le droit européen prévoie un délai de six mois pour le traitement des demandes d'asile en première instance, la Suède ne respecte pas ce délai dans la pratique (17 mois à 21 mois en Suède en moyenne)²⁰ - et cette durée a de nouveau augmenté en 2021.

iii.

Dans le cadre des procédures Dublin, relevons que l'Agence des migrations ne demande pas de garanties individualisées avant un transfert, même dans le cas de famille vulnérables vers des pays tels que l'Italie²².

iv.

*L'Agence des migrations évalue la minorité des demandeurs d'asile. Ces évaluations (et leur (non) fiabilité) ont fait l'objet de lourdes critiques, notamment par la communauté médicale (y compris par les experts chargés d'effectuer les tests), car les preuves d'âge n'étaient pas toujours correctement analysées, il existe des lacunes dans l'enquête orale concernant l'âge, le demandeur n'a pas toujours la possibilité de s'acquitter de la charge de la preuve, une norme de preuve incorrecte est appliquée, le risque d'erreur d'évaluation n'est pas précisément déclaré, les déclarations ne sont pas conçues de manière appropriée, et les sources d'information non-médicales ne se voient pas accorder un poids suffisant*²³.

*Certains experts ont d'ailleurs démissionné pour protester contre les méthodes utilisées et le fait que ce ne sont pas les dentistes ou les spécialistes en radiologie qui signent le rapport officiel mais des personnes employées par l'État. L'Association médicale pédiatrique, ainsi que des experts internationaux en matière d'évaluation de l'âge, ont pris leurs distances par rapport à la méthode de mesure de l'articulation du genou. Les médias ont également émis des critiques quant à la fiabilité des méthodes utilisées et au poids de l'évaluation dans la décision de l'Agence des migrations*²⁴.

v.

Il est également important de souligner plusieurs problèmes concernant l'accès à un avocat pour les demandeurs d'asile :

*- Dans la plupart des cas, c'est l'Agence de Migration suédoise elle-même qui désigne l'avocat*²⁵, ce qui bien sûr pose question en termes d'indépendance ;

*- Les demandeurs d'asile n'ont pas droit à l'assistance d'un avocat dans le cadre des procédures Dublin (à l'exception des mineurs non accompagnés ou pour motifs totalement exceptionnels). Dans la pratique, l'avocat n'est pas disponible en première instance dans les affaires Dublin, et les tribunaux des migrations sont également très restrictifs en ce qui concerne la désignation de conseils publics, de sorte que le demandeur d'asile doit soit faire appel seul, soit chercher le soutien d'amis ou d'ONG*²⁶ ;

*- Aucun conseil juridique public n'est disponible pour les demandeurs dans la phase initiale de leur demande de protection internationale (phase dite d'enregistrement : première interview, évaluation de besoins procéduraux spéciaux, examen médical, etc.)*²⁷ ;

*- En règle générale, l'assistance juridique n'est pas accordée dans les cas relevant des motifs d'inadmissibilité (sauf cas exceptionnels : MENA, et dans des cas particulièrement délicats en raison de facteurs tels que l'âge ou la maladie mentale)*²⁸ ;

*- En cas de demande d'asile ultérieure, le concerné n'a pas droit à l'assistance d'un avocat dans le cadre de l'aide juridique, ni à un interprète gratuit*²⁹ ;

*- Les demandeurs d'asile peuvent s'adresser à des ONG pour obtenir des conseils, mais nombreuses d'entre elles ont réduit leurs services aux demandeurs d'asile*³⁰ ;

*- Les demandeurs d'asile peuvent demander l'assistance gratuite d'un avocat pendant la phase d'appel, mais ce droit n'est pas automatiquement accordé, il dépend de l'évaluation par les tribunaux des chances de succès de l'appel...*³¹ ;

*- Plusieurs ONG (ex : Swedish Refugee Law Center, Save the Children, Amnesty Sweden et la Stockholm City Mission) ont signalé que les demandes de protection internationale individuelles pouvaient être affectées négativement car les demandeurs ne pouvaient pas rencontrer leur conseil en raison des restrictions COVID-19*³².

vi.

*De surcroît, il y a lieu de souligner qu'il n'existe pas d'exigences particulières pour les avocats en ce qui concerne leur connaissance du droit de l'asile, de la politique étrangère et de la migration. C'est à l'Agence des migrations qu'il revient de s'assurer que le conseiller juridique est suffisamment compétent pour la tâche à accomplir quand elle engage un conseiller juridique. Dans la pratique, celle-ci estime qu'il suffit qu'il soit titulaire d'un diplôme en droit pour qu'il soit nommé, sans s'assurer de sa formation et/ou de son expérience...*³³.

Partant, le niveau de préparation et de compétence des avocats et conseillers juridiques en la matière est rarement approprié. En outre, l'administration couvre les honoraires seulement pour 8 à 10 heures de travail, ce qui signifie que, selon le dévouement des avocats à la cause, leur engagement peut varier considérablement³⁴.

Dès lors :

«During 2018 investigative journalists at Swedish Radio exposed the appointment of unqualified legal counsel:

"In two notable reports, the Swedish Radio's Kaliber programme has examined public counsel in the asylum process. In the latest review, it emerged that the Migration Board's control of the counsel's suitability showed troublesome deficiencies, which has meant that persons who lack the requisite legal competence - and who in some cases have engaged in serious crime - have been able to receive state compensation in order to monitor the rights of asylum seekers during the asylum process.

A closer inspection of these counsels' submissions revealed an astoundingly low quality. Despite the fact that the Migration Board has noted this, for example, by greatly reducing the compensation to the relevant counsel, these have subsequently received new appointments from the same authority (which they then mismanaged in the same way as previous assignments).

It is very problematic that inappropriate persons are appointed as public counsel. The right to counsel is a fundamental guarantee of legal certainty, which is particularly important in the asylum process, where a wrong decision can have disastrous consequences for the asylum seeker.

Typically, the applicants - for understandable reasons - also have difficulty monitoring their own interests during the process, for example as a result of traumatic experiences in the home country, lack of knowledge in the Swedish language and of Swedish legislation.

For these reasons, the state, as a rule, pays for public assistance in the asylum process. However, unlike what applies when appointing public defense officers, there is no formal requirement that the person being appointed as public counsel must be a lawyer or even have a law degree. Instead, it is a general rule that the person in question must be "suitable for the assignment".

*This led to a proposal from a number of academics and lawyers that the right to public counsel should be decided on by a court and not the Migration Agency. This proposal has not led to any changes so far »
35.*

(Traduction libre : Au cours de l'année 2018, des journalistes d'investigation de la Radio suédoise ont dénoncé la nomination de conseillers juridiques non qualifiés :

"Dans deux reportages notables, le programme Kaliber de la Radio suédoise a examiné les conseils publics dans le cadre de la procédure d'asile. Dans le dernier examen, il est apparu que le contrôle de l'aptitude des conseils par l'Office des migrations présentait des lacunes troublantes, ce qui a fait que des personnes n'ayant pas les compétences juridiques requises - et qui, dans certains cas, ont commis des crimes graves - ont pu recevoir une compensation de l'État afin de surveiller les droits des demandeurs d'asile pendant la procédure d'asile.

Un examen plus approfondi des soumissions de ces conseillers a révélé une qualité étonnamment faible. Bien que le Conseil des migrations en ait pris note, par exemple en réduisant fortement l'indemnisation des conseils concernés, ceux-ci ont ensuite reçu de nouvelles nominations de la même autorité (qu'ils ont ensuite mal gérées de la même manière que les affectations précédentes).

Il est très problématique que des personnes inappropriées soient nommées en tant que conseil public. Le droit à un conseil est une garantie fondamentale de sécurité juridique, ce qui est particulièrement important dans la procédure d'asile, où une mauvaise décision peut avoir des conséquences désastreuses pour le demandeur d'asile.

Généralement, les demandeurs - pour des raisons compréhensibles - ont également des difficultés à surveiller leurs propres intérêts pendant la procédure, par exemple en raison d'expériences

traumatisantes dans le pays d'origine, d'un manque de connaissance de la langue suédoise et de la législation suédoise.

Pour ces raisons, l'État prend en charge, en règle générale, l'assistance publique dans le cadre de la procédure d'asile. Toutefois, contrairement à ce qui s'applique lors de la nomination des agents de la défense publique, il n'y a pas d'exigence formelle selon laquelle la personne désignée comme avocat public doit être un avocat ou même avoir un diplôme en droit. Au lieu de cela, la règle générale est que la personne en question doit être "apte à remplir cette mission".

Cette situation a conduit un certain nombre d'universitaires et d'avocats à proposer que le droit à un conseil public soit décidé par un tribunal et non par l'Agence des migrations. Cette proposition n'a donné lieu à aucun changement jusqu'à présent) (nous soulignons).

Les conseillers juridiques dans les procédures de protection internationale ne sont ainsi soumis à aucune forme de tests dans ce domaine du droit (domaine du droit du reste très peu valorisé en Suède dans la profession juridique, et de ce fait donnant lieu à très peu de formations en la matière), ce qui signifie qu'il peut y avoir un niveau de compétence très aléatoire (et inégal), parfois au détriment des motifs de protection du demandeur d'asile³⁶.

Or, le droit du demandeur d'asile de se plaindre si le conseil juridique désigné ne remplit pas ses fonctions adéquatement et de demander un nouvel avocat est rarement accordé en pratique, dès lors qu'il est exigé que les avocats aient gravement manqué à leurs obligations professionnelles pour être écartés d'une affaire, par exemple en cas de comportement en état d'ébriété ou d'autres fautes graves non directement liées au traitement du fond de l'affaire³⁷.

vii.

De plus, il convient de soulever que l'Agence des migrations recourt très fréquemment aux auditions par vidéoconférence (près de la moitié des cas en 2020, et entre 70 et 80 % des cas début 2021), ce qui altère considérablement la qualité de celles-ci, et augmente les difficultés des demandeurs à s'exprimer dans le cadre de la construction d'un lien de confiance - il est en effet particulièrement difficile pour le demandeur d'asile d'exprimer de manière appropriée des sentiments tels que la crainte d'être persécuté, tout comme il est difficile pour l'agent étatique d'évaluer avec précision la crédibilité du demandeur par le biais des techniques d'entretien à distance³⁸.

viii.

Des problèmes d'interprétariat ont également été relevés.

En effet, il arrive que les interprètes ne donnent pas un compte rendu détaillé de ce qui a été dit, ce qui mène parfois l'officier de protection à conclure à la non-crédibilité du récit du requérant en raison des termes vagues de son récit... Force est de constater qu'avec l'utilisation accrue des vidéoconférences en 2020 et encore plus en 2021, les risques à cet égard pourraient être encore plus grands lorsque le demandeur et l'interprète ne se trouvent pas dans la même pièce³⁹.

ix.

En outre, en pratique, les demandeurs d'asile en Suède ne reçoivent pas les informations suffisantes sur les procédures, leurs droits et leurs obligations⁴⁰.

x.

La procédure d'appel en matière de protection internationale est écrite, et une audience n'est possible que si elle est demandée, et si elle est en outre jugée bénéfique pour l'enquête ou si elle permet une détermination rapide de l'affaire⁴¹.

Capacités du système d'accueil et conditions d'accueil

L'arrivée en masse de nouveaux demandeurs d'asile affecte profondément la capacité des systèmes d'accueil, d'autant plus que la Suède a supprimé de très nombreuses places d'hébergement suite à la diminution du nombre de nouveaux arrivants après 2016 : l'Agence des migrations a réduit le nombre de places d'hébergement de 122 708 à 49 316 entre 2016 et 2019⁴².

En 2020, plusieurs associations telles que Save the Children et l'Église suédoise ont toutefois mis en garde contre cette fermeture des capacités d'accueil, qui ne tient pas compte de l'intérêt supérieur des enfants⁴³.

En outre, la longueur des procédures d'asile a un impact sur le système d'accueil, diminuant la disponibilité des places pour les nouveaux arrivants⁴⁴.

ii.

Il est important de souligner que des groupes d'extrême droite ont attaqué des centres d'accueil et ont veillé à répandre la peur au sein de la population⁴⁵.

iii.

Certaines catégories de demandeurs d'asile perdent le droit à l'accueil, et donc à des conditions de vie dignes. En effet :

« Following an amendment to the Reception of Asylum Seekers Act (LMA) introduced in 2016 some applicants no longer have the right to reception conditions. Applicants who have received a decision on refusal of entry or deportation which can no longer be appealed, or whose period for voluntary return has ended, lose their right to reception conditions i.e. the right to a daily allowance and accommodation provided by the Migration Agency. If they refuse to leave their accommodation at that point, they may be forcibly removed and be subject to criminal sanctions. Consequently, many persons in this situation are left destitute and homeless or reliant on support from individuals or civil society organisations. In cases where it is considered "obviously unreasonable" to cease the right to reception conditions, the right to such conditions will not cease and particularly vulnerable persons can therefore be exempted.

Restricted access to reception conditions are also applied to subsequent applicants. Subsequent applicants who are adults are not able to get subsidised health care or medicines. Although they always have the right to emergency health care (health care that cannot be deferred, maternal healthcare, healthcare related to abortion and health care in relation to contraception). If subsequent applicants are comprised of a family with children, they are entitled to a reduced allowance as adults but standard allowance for children and have a right to accommodation. These restrictive changes have led to criticism from civil society, as organisations such as the Red Cross have pointed out that the reform has led more people to turn to civil society organisations to ask for assistance with accommodation, food and health care »⁴⁶.

(Traduction libre : Suite à une modification de la loi sur l'accueil des demandeurs d'asile (LMA) introduite en 2016, certains demandeurs n'ont plus le droit aux conditions d'accueil. Les requérants qui ont reçu une décision de refus d'entrée ou d'expulsion qui ne peut plus faire l'objet d'un recours, ou dont la période de retour volontaire est terminée, perdent leur droit aux conditions d'accueil c'est-à-dire le droit à une allocation journalière et à un hébergement fourni par l'Agence des migrations. Si elles refusent de quitter leur logement à ce moment-là, elles peuvent être éloignées de force et faire l'objet de sanctions pénales. Par conséquent, de nombreuses personnes dans cette situation se retrouvent sans ressources et sans abri ou dépendent de l'aide de particuliers ou d'organisations de la société civile. Dans les cas où il est considéré comme "manifestement déraisonnable" de mettre fin au droit aux conditions d'accueil, le droit à ces conditions ne cessera pas et les personnes particulièrement vulnérables peuvent donc être exemptées.

Les restrictions aux conditions d'accueil sont également appliquées aux demandeurs ultérieurs. Les demandeurs ultérieurs qui sont des adultes ne peuvent pas bénéficier de soins de santé ou de médicaments subventionnés. Cependant, ils ont toujours droit aux soins de santé d'urgence (soins de santé qui ne peuvent être reportés, soins de santé maternels, soins de santé liés à l'avortement et soins de santé liés à la contraception). Si les demandeurs ultérieurs font partie d'une famille avec des enfants, ils ont droit à une allocation réduite en tant qu'adultes mais à une allocation standard pour les enfants et ont droit à un logement. Ces changements restrictifs ont suscité des critiques de la part de la société civile, des organisations telles que la Croix-Rouge ayant souligné que la réforme avait conduit davantage de personnes à se tourner vers les organisations de la société civile pour demander une aide en matière de logement, de nourriture et de soins de santé) (nous soulignons).

iv.

Par ailleurs, il n'existe que quelques logements collectifs conçus pour les femmes, alors qu'elles sont particulièrement vulnérables et souvent victimes de harcèlement et d'agressions sexuelles⁴⁷.

De nombreux crimes ou incidents ne sont pas signalés par les demandeurs d'asile en raison de la peur, du manque de confiance dans les autorités ou de la crainte de compromettre la procédure d'asile⁴⁸.

v.

L'on peut également déplorer un manque criant d'activités organisées pendant la procédure d'asile : rares sont en pratique les activités d'intégration - tant sociales que culturelles - pour les demandeurs durant la procédure, pourtant longue⁴⁹.

Si certaines ONG subsidiées ont pu mettre en place des activités d'intégration dans certains centres de certaines villes seulement, même celles-ci ont été lourdement affectées dès 2020 en raison de la pandémie, sans compter qu'elles ne sont pas forcément gratuites⁵⁰.

vi.

Surtout, il convient de souligner que, ces dernières années, des cas d'abus physiques, mentaux et sexuels à l'encontre de mineurs par le personnel des centres d'accueil ont été recensés⁵¹.

vii.

Relevons également que, concernant les centres de détention, les organisations de la société civile et les détenus ont fait part de leurs préoccupations concernant la situation de Covid-19, liées au surpeuplement des centres, à l'impossibilité de respecter les règles de distanciation entre les détenus et aux lacunes non-négligeables en matière de nettoyage et d'hygiène⁵².

Plus largement, des acteurs tels que le Médiateur parlementaire, la Croix-Rouge suédoise, le Comité pour la Prévention de la Torture, les ONG et le Chancelier de la Justice, ont exprimé leurs préoccupations concernant le recours à la détention des demandeurs d'asile, et ont critiqué entre autres le recours insuffisant à la supervision comme alternative à la détention, certaines détentions illégales, le placement des détenus dans des établissements pénitentiaires ou de police, la détention d'enfants sans application du principe d'intérêt supérieur de l'enfant dans un tiers des cas (malgré l'impact profond et négatif sur la santé et le développement des enfants qui ressort des recherches en la matière), les déficiences dans l'application du droit, le placement de demandeurs d'asile et de migrants en situation irrégulière dans des unités de garde à vue ou des prisons, l'absence de garantie de certains droits fondamentaux des détenus, le manque d'évaluation individuelle claire dans certaines décisions, le placement en détention totalement inadapté de certaines personnes avec des problèmes psychologiques principalement en raison de l'absence de moyens, le manque d'informations des détenus quant à leurs droits (notamment en termes de visites) et l'absence d'évaluations suffisantes de la proportionnalité⁵³.

De plus, les personnes qui ont été victimes de torture ou extrêmement vulnérables ne sont pas exclues de la détention, malgré les recommandations internationales en sens contraire⁵⁴.

viii.

Les demandeurs d'asile à la frontière ont quant à eux difficilement accès aux ONG et au HCR⁵⁵.

IX.

De manière générale, le nombre de malades mentaux et/ou de personnes présentant un risque de passage à l'acte suicidaire est en nette augmentation parmi les demandeurs d'asile et les immigrants récemment arrivés, plus spécifiquement chez les jeunes⁵⁶. Le taux de suicide chez les jeunes demandeurs d'asile atteignait pas moins de 51,2 sur 100 000 personnes (alors que pour la population générale du même groupe d'âge, le taux de suicide n'était que de 5,2 sur 100 000 personnes), et le taux de prévalence du stress post-traumatique chez les jeunes nouveaux arrivants est énorme⁵⁷, ce qui témoigne de la difficulté des conditions d'asile et d'accueil en Suède.

■ *Accès au marché du travail, à l'éducation et aux soins de santé, et défaillances dans le soutien à l'intégration*

i.

Les demandeurs d'asile n'ont pas automatiquement un droit au travail, qui reste soumis à autorisation⁵⁸.

Si l'Agence des migrations payait auparavant l'assurance travail afin de faciliter l'entrée sur le marché du travail des demandeurs d'asile, ce n'est plus le cas aujourd'hui. De plus, les demandeurs d'asile ne peuvent généralement pas travailler dans des domaines qui exigent des compétences certifiées, comme dans le secteur des soins de santé, de sorte que leur choix se limite en pratique au secteur non qualifié. Les emplois ne sont pas faciles à obtenir en raison des exigences linguistiques et de la situation générale

du marché du travail avec un taux de chômage élevé chez les jeunes et un taux de chômage général de 6,8 % en 2019 et même de 8,3 % en 2020⁵⁹.

Les migrants sont quant à eux confrontés à un taux de chômage plus élevé encore. Il faut ainsi des années pour que les nouveaux arrivants puissent s'établir sur le marché du travail : seulement 48,5%, des personnes qui ont obtenu un permis de séjour en 2011 avaient un emploi après cinq ans, et 49,3 % avaient un emploi après trois ans. Les obstacles à l'obtention d'un emploi pour les réfugiés et les migrants comprennent le manque de compétences linguistiques, le processus compliqué de validation des diplômes, l'inégalité aiguë des sexes en termes d'accès au marché du travail au sein de la population migrante, le manque d'offres d'emploi peu qualifiées et les attitudes de la société d'accueil. Les quelques demandeurs d'asile en droit de travailler n'ont accès qu'à des emplois peu qualifiés et mal payés⁶⁰.

Il convient également de souligner que le système de travail des migrants en Suède a été critiqué ces dernières années en raison de ses limites dans la prévention de l'exploitation des employés⁶¹.

ii.

Concernant l'éducation, relevons que personnes âgées de plus de 18 ans à leur arrivée en Suède n'ont pas le droit d'accéder à l'enseignement secondaire, sans compter qu'avec l'entrée en vigueur de la loi temporaire en 2016 (et restrictive en matière migratoire), l'accès à l'enseignement secondaire supérieur a été restreint⁶².

Parmi les obstacles à l'accès à l'enseignement primaire et secondaire qui ont été identifiés au cours des dernières années, citons le nombre insuffisant d'enseignants dans certaines matières et d'enseignants suffisamment formés pour les environnements multiculturels, ainsi que le manque d'espace dans les salles de classe en raison de l'afflux important de nouveaux élèves depuis 2015.

iii.

Concernant le soutien financier, il convient de souligner que les allocations mensuelles octroyées aux demandeurs d'asile correspondent aux montants établis en 1994. Elles sont donc totalement insuffisantes pour couvrir le coût de la vie actuel et sont bien inférieures aux prestations sociales accordées aux ressortissants suédois⁶⁴.

Bien que de nombreuses ONG aient fait pression sur l'État en faveur d'une augmentation des montants pour qu'ils correspondent au coût de la vie actuel, aucun changement n'a été mis en oeuvre jusqu'à présent⁶⁵.

iv.

Concernant les soins de santé, les demandeurs d'asile en Suède n'ont droit, au-delà des soins gynécologiques, prénataux et du traitement des maladies infectieuses qu'à une assistance médicale d'urgence, à des soins dentaires d'urgence et à des soins de santé "qui ne peuvent pas attendre". Les soins sont par ailleurs soumis à un système de co-paiement⁶⁶.

L'accès à des professionnels de la santé mentale est également possible en théorie, mais il y a une pénurie de spécialistes disponibles, en raison de l'insuffisance des ressources publiques⁶⁷.

De surcroît, la législation et les réglementations suédoises ont eu un effet contre-productif sur une grande partie des efforts déployés par les principaux acteurs travaillant à la réduction des maladies mentales chez les demandeurs d'asile et les immigrants nouvellement arrivés⁶⁸.

L'on peut également déplorer que les victimes de torture, qui nécessitent une réadaptation, ne reçoivent pas toujours une aide rapide. Les files d'attente pour un traitement sont longues et nombreuses⁶⁹.

Il convient également de noter que les demandeurs d'asile ultérieur n'ont pas droit à des soins de santé subventionnés, et que leur allocation journalière est réduite.

Enfin, soulignons que l'Agence de santé publique de Suède a constaté une surreprésentation des personnes infectées par le Covid-19 parmi les personnes étrangères (surtout les Turcs, les Somalis et les Irakiens), en raison de facteurs socio-économiques qui font obstacle au maintien d'un bon état de santé pour de nombreux étrangers⁷¹.

v.

De manière générale, soulignons également que le personnel travaillant dans les centres d'accueil est composé de fonctionnaires, et non de personnel spécialisé dans les questions de soutien social et psychologique. On peut donc déplorer la présence limitée de personnel spécialisé (généralement issu d'ONG) dans la gestion des centres d'accueil, en ce compris le manque d'interprètes, de travailleurs sociaux, de médecins et d'enseignants⁷².

vi.

Force est donc de constater que face au nombre substantiel de demandeurs d'asile en Suède depuis 2015, la préparation n'a pas été suffisante, et, dans de nombreuses régions du pays, cela a mis à rude épreuve les situations d'hébergement, le droit à l'éducation, et l'accès aux soins de santé⁷³.

Ainsi :

[...] Et pourtant, le pays n'est pas parvenu à mettre en place des systèmes capables d'absorber une augmentation rapide et importante du nombre de migrants. Mais ce qui frappe le plus, c'est qu'on observe depuis relativement longtemps un manque sévère de logements abordables, une situation encore aggravée par le fait que l'Office des migrations loue généralement des appartements ordinaires pour les mettre à disposition des demandeurs d'asile. Les personnes se voyant octroyer une protection sont ensuite sommées de quitter ces logements mais, en pratique, elles auront le plus souvent besoin d'un logement de ce type même après le traitement de leur demande d'asile, alors que d'autres groupes disposant de moyens financiers inférieurs à la moyenne (tels que les retraités, les étudiants et les jeunes) sont en compétition sur le même segment du marché »⁷⁴ (nous soulignons).

vii.

En termes de possibilités d'intégration des étrangers, plusieurs problématiques sont mises en avant, au point que certains politiciens estiment que les politiques d'intégration des grandes vagues de migrants ont été un échec. L'on peut ainsi relever la pénurie de logements dans de nombreuses régions et municipalités, en particulier pour les familles nombreuses ; la lenteur de l'incorporation sur le marché du travail ; l'insuffisance d'enseignants pour répondre aux nouvelles exigences du système éducatif ; le racisme et xénophobie croissants dans certaines parties du pays⁷⁵.

L'obstacle le plus important à l'intégration est la ségrégation dans le pays, notamment en ce qui concerne le logement (il est rare et difficile d'accès en raison de son coût élevé). Cette situation favorise non seulement la montée du racisme et de la xénophobie mais cela a également un impact sur les opportunités sociales et éducatives, en particulier dans le cas des enfants⁷⁶.

■ Racisme, xénophobie, montée de l'extrême droite et incitations à la haine

Pour de nombreux observateurs, le point de rupture dans l'esprit d'accueil des politiques et de la population suédoise est à relier à la crise de l'asile de 2015, avec l'arrivée d'un nombre record de 163 000 demandeurs d'asile cette année-là en Suède : depuis, « le vent a tourné et, dès l'année suivante, les conditions de séjour ont été durcies »⁷⁷, et la portée des discours anti-immigration s'est considérablement accentuée dans l'ensemble du pays, au niveau politique, populaire et médiatique⁷⁸.

Le renforcement des contrôles aux frontières et les modifications législatives en Suède ont eu un impact sur le système de protection internationale du pays et la façon dont ses citoyens perçoivent les migrants et les réfugiés, entraînant une augmentation du racisme et de la xénophobie dans le pays⁷⁹.

i.

La Commission européenne contre le racisme et l'intolérance (ECRI) tire la sonnette d'alarme : en Suède, « le discours de haine raciste et xénophobe se généralise malgré des efforts considérables de prévention » (nous soulignons)⁸⁰.

La Commission s'inquiète surtout du fait qu'il n'est toujours pas interdit en Suède de dénier publiquement les crimes de génocide, les crimes contre l'humanité ou les crimes de guerre dans un but raciste, de les banaliser, de les justifier ou de les excuser ; qu'il n'y a pas de disposition législative criminalisant la création ou la direction d'un groupe qui promeut le racisme, le soutien à un tel groupe ou la participation à ses activités ; que la Suède ne prévoit pas le concept de discrimination fondée sur la langue et la ségrégation ; que la Suède devrait adopter une législation permettant de retirer tout financement public aux partis qui promeuvent le racisme, voire de les dissoudre⁸¹.

La Commission européenne a elle aussi interpellé la Suède, lui enjoignant de transposer pleinement la législation européenne de 2008 pénalisant les manifestations de racisme et de xénophobie⁸².

ii.

Des rapports font état de la montée en puissance de l'extrême droite en Suède, ainsi que de sa présence dans le circuit politique, et s'inquiètent face à l'augmentation des commentaires racistes ou xénophobes sur les demandeurs d'asile et les réfugiés - sans compter les attaques visant des centres d'accueil de migrants constatées dès 2015⁸³.

iii.

Les partis anti-immigration d'extrême droite, à l'instar des Démocrates de Suède, ont en effet gagné une présence politique accrue⁸⁴. Les Démocrates suédois avaient jeté les bases d'un discours anti-islam plus ciblé bien avant 2015, identifiant l'islam comme l'ennemi public numéro un. Åkesson a déclaré en 2009 : "En tant que démocrate suédois, je vois cela [l'islam et les musulmans en Suède] comme notre plus grande menace étrangère depuis la Seconde Guerre mondiale... Les principaux représentants de la communauté musulmane exigeront la mise en oeuvre de la charia en Suède ; le conseil municipal de la santé suédois utilisera les taxes pour circoncire de jeunes garçons en parfaite santé ; le taux de viols en Suède sera plus élevé et les hommes musulmans seront fortement représentés parmi les violeurs ; que les clubs de natation suédois introduiraient des horaires séparés pour les femmes et les hommes" (traduction libre)⁸⁵.

Dans leurs discours, les Démocrates suédois ont mis en avant quatre objectifs politiques : une politique migratoire qui met fin à l'immigration de demandeurs d'asile ; un système de protection sociale réformé ; un "pays uni" ; et une "société sûre" protégeant la Suède de "l'islamisme ou de tout autre extrémisme". Ils rejettent souvent la responsabilité des difficultés du système sur les immigrants, en particulier ceux qui sont visiblement musulmans, en insinuant que les réfugiés sont l'une des principales pressions sur l'aide sociale vu le taux de chômage des étrangers : la pression perçue sur les services sociaux par les migrants sans emploi a laissé place à un discours de chauvinisme social⁸⁶.

iv.

L'on constate ainsi une augmentation de la xénophobie, en particulier de l'islamophobie (peur des enfants musulmans dans les écoles, peur de la baisse de qualité des soins de santé, peur du déclassement, peur des crimes commis dans les quartiers où les immigrants sont plus nombreux, association de certains crimes - ex : attentats à la bombe, fusillades, violence des gangs et viols - à des facteurs socioculturels liés à l'islam, peur face aux « concessions religieuses » faites aux musulmans qui "devraient" s'assimiler à la Suède laïque, crainte de nouveaux attentats sur le sol suédois, alimentation d'un sentiment d'insécurité face à l'immigration croissante, ressentiment vis-à-vis de l'accroissement des inégalités de revenus) ; le tout se combinant à un ressentiment d'avoir été « trop généreux » par le passé avec les migrants et d'avoir eu une migration beaucoup trop élevée pendant longtemps. De nombreux Suédois interrogés sont dès lors favorables à la fin totale de la migration d'asile...⁸⁷.

v.

Les médias 'alternatifs'⁸⁸ jouent un rôle non-négligeable dans la généralisation d'idées xénophobes en Suède, en couvrant abondamment - et de manière déformée (exacerbations, flux quasi continu d'histoires sensationnelles sur les affrontements culturels avec les musulmans, faux rapports, corrélations inexactes) - les sujets liés à l'immigration, au choc des cultures et à la criminalité, tandis que les médias traditionnels remettent rarement en question les affirmations des "médias alternatifs", de sorte que des affirmations causales à connotation raciste pénètrent de plus en plus le discours dominant⁸⁹.

vi.

Précisons enfin que la crise sanitaire liée au COVID-19 a exacerbé les abus racistes et les crimes de haine: ce le COVID-19 sert de plus en plus souvent de prétexte pour des attaques xénophobes et racistes, ou des attitudes agressives, à l'encontre de personnes d'origine asiatique.

Des personnes ont été insultées, harcelées, sommées de quitter les transports en commun et victimes de rejet social (...) »⁹⁰. Ces informations mettent donc en évidence, d'une part, les risques de traitement inadéquat de la demande d'asile de la partie requérante et, d'autre part, un risque d'être victime des conditions de vie dégradantes voire inhumaines. Il y a dès lors bien un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas de renvoi de la partie requérante en Suède.

La décision attaquée viole par conséquent l'article 3 de la Convention Européenne des droits de l'Homme, l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne, l'article 62 de la loi du 15 février 1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

L'ensemble des éléments qui précèdent requiert l'application du deuxième alinéa de l'article 3 § 2 du Règlement Dublin III, dès lors qu'ils attestent de ce qu'il existe en Suède des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs qui entraînent un risque de traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne.

La décision attaquée viole dès lors l'article 3.2 précité en considérant a Suède comme État responsable de la demande d'asile de la partie requérante.

À la vue des différents rapports émanant de sources fiables, il doit être établi que la demande de protection internationale de la partie requérante doit être traitée par la Belgique sur base de l'article du Règlement Dublin III.

Le moyen est donc fondé."

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening. Tevens wordt in de beslissing toegelicht dat uit een vergelijking van vingerafdrukken in het kader van Eurodac bleek dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij genomen werden in Zweden omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, dat de verzoekende partij in het kader van haar verzoek werd gehoord op 26 september 2022, waarna haar verklaringen worden weergegeven. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom zij een verzoek om internationale bescherming indiende in België, dat er verder ook gevraagd werd of zij omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, dat zij antwoordde dat zij hoorde dat België baby's beter behandelt en dat haar zoon geboren is zonder nationaliteit en zij een toekomst voor hem wil vinden, dat zij verzet uitte tegen een overdracht aan Zweden omdat zij er een negatieve beslissing kreeg en vreest naar Palestina teruggestuurd te worden en dat de Zweedse instanties op 5 oktober 2022 instemden met het verzoek tot terugname. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat in het kader van de Dublin III-Verordening sprake is van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten, dat moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voorkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen, dat in deze context in de Dublin III-Verordening "de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming",

dat dit betekent dat een verzoeker niet een lidstaat kan kiezen. Ook wordt erop gewezen dat niet kan uitgesloten worden dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarna een theoretische toelichting wordt gegeven in dit licht en wordt gesteld dat het aan de verzoekende partij toekomt om aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Vervolgens wordt *in concreto* toegelicht wat de verzoekende partij aanvoerde alsook waarom *in casu* niet kan geoordeeld worden dat “*de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden wordt gekenmerkt door systeemfouten*”, zoals begrepen in artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening, waarbij wordt ingegaan op het feit dat het verzoek om internationale bescherming in Zweden werd afgewezen alsook op de procedurele en opvangomstandigheden voor Dublinterugkeerders in Zweden, inclusief personen van wie het verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing, onder verwijzing naar een AIDA-rapport, geüpdatet op 10 juni 2022. In het kader van het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wordt er nog op gewezen dat de verzoekende partij tot heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico zouden impliceren aan blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de verzoekende partij in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. Eveneens wordt er nog op gewezen dat in geval van een medische problematiek of speciale noden die informatie wordt neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld wordt met de verantwoordelijke lidstaat. Concluderend wordt gesteld dat “*niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.*” en dat de verzoekende partij niet in het bezit is van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten en zij het grondgebied van België moet verlaten en zich binnen de tien dagen dient aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder

meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr.

30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Zweden te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening, houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

3.7. De verzoekende partij dient aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

3.8. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

3.9. De verzoekende partij wijst vooreerst op het arrest Tarakhel en andere tegen Zwitserland van de Grote Kamer van het EHRM van 4 november 2014 en stelt dat de verwerende partij van de Zweedse autoriteiten, overeenkomstig het voormeld arrest, individuele garanties diende te verkrijgen met betrekking tot het haar ondersteunen, dat de verwerende partij die nog steeds niet heeft verstrekt, dat de verwerende partij er zich niet van verzekerd heeft dat zij adequaat zou worden opgevangen op een manier die past bij haar profiel en kwetsbaarheid, dat het des te belangrijker was voor de verwerende partij om in deze zaak individuele waarborgen te verkrijgen, aangezien uit de door haar verstrekte informatie bleek dat er tekortkomingen waren in het opvangsysteem, waarbij zij verwijst naar het AIDA-rapport van 2022, evenals in de gezondheidszorgverlening aan asielzoekers. De verzoekende partij verwijst naar artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening en stelt dat België op grond van de Dublin III-Verordening en de Europese rechtspraak een asielzoeker niet kan overdragen aan een staat waar het risico bestaat dat hij zal worden

onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat zelfs indien men niet kan spreken van een systematisch falen in de opvang van asielzoekers in Zweden, het gebrek aan gepaste ondersteuning in haar geval een onmenselijke en vernederende behandeling zou vormen in de zin van artikel 3 van het EVRM, dat de bestreden beslissing enkel naar verschillende rapporten verwijst om aan te tonen dat er in het algemeen, ook al zijn er bepaalde tekortkomingen, geen sprake is van systematische tekortkomingen bij de opvang en de ondersteuning van asielzoekers in Zweden, dat de verwerende partij, door geen rekening te houden met haar bijzonder profiel en niet te verzekeren dat zij adequaat zal ondersteund worden in Zweden, het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft verricht van de elementen die wijzen op het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden onmenselijke en vernederende behandeling. De verzoekende partij verwijst naar en citeert vervolgens uit arrest nr. 178 127 van 22 november 2016 en arrest nr. 170 417 van 23 juni 2016 van de Raad.

3.10. Waar de verzoekende partij wijst op rechtspraak van de Raad merkt de Raad op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de verzoekende partij niet aantoonst dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Voorts, in zoverre zij betoogt, onder verwijzing naar de Tarakhel-rechtspraak van het EHRM, dat de verwerende partij van de Zweedse autoriteiten, overeenkomstig het voormeld arrest, individuele garanties diende te verkrijgen met betrekking tot het haar ondersteunen, wijst de Raad erop dat – zoals zal blijken uit wat volgt en in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt – niet blijkt uit het AIDA-rapport en er niet aangetoond is dat er zich in Zweden problemen stellen voor wat betreft de opvang en toegang tot de asielprocedure van Dublinterugkeerders. Daarbij komt nog dat de verzoekende partij geen melding maakt van opvangproblemen tijdens haar eerste en tweede asielprocedure aldaar. De Tarakhel-rechtspraak kan dan ook niet zonder meer worden doorgetrokken naar de situatie waarin asielzoekers worden overgedragen aan Zweden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich er niet van verzekerd heeft dat zij adequaat zou worden opgevangen en ondersteund op een manier die past bij haar profiel en kwetsbaarheid, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij, door het vaag wijzen op haar kwetsbaarheid, niet aantoonst dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij onterecht heeft gesteld dat zij geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen. De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een bepaalde kwetsbaarheid, noch dat zij een kwetsbaarheid heeft aangehaald en/of waarvan de verwerende partij kennis had en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet heeft over gemotiveerd. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft verricht van de elementen die wijzen op het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden onmenselijke en vernederende behandeling.

Door voorts enkel te wijzen op de problemen die blijken uit het AIDA-rapport van 2022 betreffende de gezondheidszorgverlening aan asielzoekers weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing waar wordt gesteld:

“Volgens het Aida-rapport hebben verzoekers van internationale bescherming in Zweden gedurende de procedure recht op noodzakelijke medische zorgen. Verzoekers wiens verzoek intussen is afgewezen hebben echter enkel nog recht op dringende medische verzorging. Zij ontvangen ook geen financiële tussenkomst meer voor deze medische zorgen. (Aida-rapport, p. 83) Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen

van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Zweedse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene."

3.11. Met haar betoog slaagt de verzoekende partij er aldus niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontcrachten. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

3.12. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.13. In de bestreden beslissing wordt omtrent de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Zweden gemotiveerd als volgt:

"Middels het akkoord van 30.09.2022 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na overdracht in Zweden een nieuw verzoek kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren.

Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dus geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

(...)

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Zweden (George Joseph en Michael Williams, "Asylum Information Database –Country Report – Sweden", laatste update 10.06.2022, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren. (Aida-rapport p. 45: "Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation centre near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case.") We wensen te benadrukken dat wordt gemeld dat de mogelijkheid tot detentie bestaat, maar niet dat detentie in deze gevallen een "automatisme" is.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen en nieuwe elementen kan aanvoeren in Zweden zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Zweden niet verlieten. (Aida-rapport p. 61)

Verzoekers hebben in Zweden recht op materiele opvang van zodra hun verzoek is ingediend. Het recht op materiele opvang kan eindigen op het moment dat er een negatieve beslissing is genomen, wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken. (Aidarapport p. 72). Opvang in Zweden gebeurt in de meeste gevallen in gewone appartementen in residentiële buurten die door de Zweedse instanties worden gehuurd en anders in een opvangcentrum. Indien de verzoeker ervoor kiest om te verblijven in een opvangcentrum kan hij of zij niet kiezen in welk centrum en zijn ze verplicht de beschikbare plaatsen die de Zweedse instanties aanbieden aan te nemen. Voor verzoekers die aan Zweden worden overgedragen in het kader van een Dublinprocedure is dit meestal een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven met het oog op een eventuele repatriëring naar het land van herkomst. (Aida-rapport p. 73-74)

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Zweden in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Volgens het Aida-rapport hebben verzoekers van internationale bescherming in Zweden gedurende de procedure recht op noodzakelijke medische zorgen. Verzoekers wiens verzoek intussen is afgewezen hebben echter enkel nog recht op dringende medische verzorging. Zij ontvangen ook geen financiële tussenkomst meer voor deze medische zorgen. (Aida-rapport, p. 83) Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

(...)

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Zweden. De gemachtigde heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met het internationale gezaghebbende landenrapport over Zweden (2021), "laatste update 10.06.2022" zoals dit tot stand kwam binnen "het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database"" (hierna: het AIDA-rapport) en is overgegaan tot een grondige analyse van dit rapport met betrekking tot de situatie van verzoekers van internationale bescherming in Zweden in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.14. De verzoekende partij stelt dat de algemene informatie erop wijst dat de situatie in Zweden met betrekking tot de opvangvoorzieningen voor asielzoekers en de behandeling van hun asielaanvragen problematisch is. Zij gaat in op de 'verstrenging van het asielbeleid', 'de uitzettingen en gedwongen terugkeer', 'lacunes in de procedure', de 'capaciteit van het opvangsysteem en de opvangomstandigheden', 'de toegang tot de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg en de gebreken in de ondersteuning tot integratie' en tot slot op de elementen van 'racisme, xenofobie, de opkomst van extreemrechts en aanzetten tot haat'.

3.15. De verzoekende partij wijst vooreerst op de 'verstrenging van het asielbeleid' waarbij zij betoogt dat het Zweeds beleid ten aanzien van asielzoekers sinds het begin van de migratiecrisis in 2015 wordt gekenmerkt door het besluit om de grenzen van het land te verscherpen en door de invoering van

strengere regels inzake verblijf en asiel, dat als gevolg hiervan het erkenningspercentage aanzienlijk gedaald is ten opzichte van voorgaande jaren, dat het erkenningspercentage voor Syriërs ook gedaald is van 97% in 2019 naar 76% in 2020, als gevolg van een verandering in de beoordeling van de situatie in het herkomstland door het Zweeds migratieagentschap, dat het parlement in juni 2016 een tijdelijke wet aannam die bekend staat als de “beperkingenwet” die wijzigingen aanbracht in de Zweedse Vreemdelingenwet en in de wet opvang asielzoekers, dat deze dubbele wetgevende hervorming bepaalde opvanggaranties en rechten voor asielzoekers en mensen die internationale bescherming genieten beperkt (bijvoorbeeld stopzetting van materiële hulp na weigering van bescherming, onmogelijkheid van gezinshereniging voor mensen die subsidiaire bescherming genieten), dat deze wetgeving ernstige humanitaire gevolgen heeft gehad, waardoor veel meer mensen een beroep doen op het Rode Kruis en andere ngo's op zoek naar hulp voor onderdak, voedsel en gezondheidszorg, dat de anti-immigratiepartijen ondertussen een grotere politieke aanwezigheid hebben gekregen dankzij de steun van steeds bredere sectoren van de bevolking, dat de partij van de Zweedse Democraten – een extreemrechtse politieke partij met neonazistische wortels – bij de verkiezingen van september 2018 veel stemmen kreeg en de derde grootste partij in het parlement werd met 17,6% van de stemmen, dat de pers bericht over de nieuwe restrictieve houding van Zweden ten opzichte van migratie, waarna de verzoekende partij een deel van het artikel “*Le volte-face de la Suède en matière d’asile*” citeert, en besluit dat het strengere beleid van Zweden ten opzichte van vluchtelingen (gekenmerkt door gesloten grenzen, tijdelijke verblijfsvergunningen en strengere eisen voor gezinshereniging) heeft geleid tot precare leefomstandigheden die de integratie van migranten in Zweden belemmeren.

Met dit algemeen betoog, waarbij zij wijst op problematische opvangvoorzieningen, een verstrengd migratiebeleid, een groter geworden politieke aanwezigheid van ‘anti-migratiepartijen’ en niet nader genoemde precare leefomstandigheden, slaagt de verzoekende partij er niet in om de motieven weergegeven in punt 3.13. te weerleggen of te ontkrachten, noch maakt zij hiermee concreet aannemelijk dat de Zweedse asielprocedures en de opvangsystemen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskening van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van het gebruikte AIDA-rapport dan wel onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is, wat zij met voorgaand betoog nalaat te doen.

3.16. Wat ‘uitzettingen en gedwongen terugkeer’ betreft, betoogt de verzoekende partij vooreerst dat de parlementaire ombudsman de Zweedse veiligheidsdiensten scherp heeft veroordeeld voor een aantal organisatorische tekortkomingen en sommige van hun acties als illegaal heeft bestempeld, dat bijvoorbeeld twee mannen in december 2001 door Amerikaanse agenten met hulp van de Zweedse veiligheidsdienst van Zweden naar Egypte zijn gedeporteerd, ondanks het feit dat het besluit tot uitzetting van de regering niet was onderzocht (de regering en haar ministers zijn niet onderworpen aan het toezicht van de parlementaire ombudsman), dat terwijl de parlementaire ombudsman dit geval als een op zichzelf staand incident lijkt te beschouwen, andere toezichthoudende organen het als een aaneenschakeling zien van onjuiste handelingen en nalatigheden die wijzen op tekortkomingen in de Zweedse asiel- en opvangprocedure. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij de opgeworpen “organisatorische tekortkomingen” en illegale acties slechts toelicht aan de hand van één specifiek voorbeeld van bijna tweeëntwintig jaar geleden, zodat niet blijkt dat er thans (nog) sprake is van een systematisch falen van de Zweedse asielprocedures en opvangsystemen, minstens maakt de verzoekende partij dit met voorgaand betoog geenszins concreet aannemelijk.

De Raad ziet verder niet in, minstens wordt dit niet verduidelijkt in het verzoekschrift, welk belang de verzoekende partij heeft bij het betoog dat asielaanvragen van sommige vrouwen zijn afgewezen omdat ze zich zouden kunnen beroepen op een “mannelijk netwerk” en het betoog dat hoewel op januari 2020 het Kinderrechtenverdrag in de Zweedse nationale wetgeving werd geïncorporeerd, dit volgens Save the Children en de Stockholm City Mission, nog niet heeft geleid tot verbeteringen voor kinderen in asielprocedures, dat er nog steeds onregelmatige en onevenredige uitzettingen van kinderen plaatsvinden. De bestreden beslissing heeft immers uitsluitend betrekking op de verzoekende partij, zijnde een meerderjarige man.

De verzoekende partij stelt verder dat de Zweedse migratieautoriteiten Palestijnse asielzoekers discrimineren, aldus het Euro Mediterraan Observatorium voor de Mensenrechten in een verklaring waarin het zijn diepe bezorgdheid uit over het lot van ongeveer 3 000 Palestijnse asielzoekers wier verblijfsstatus in Zweden onlangs in gevaar kwam, dat de Palestijnse activist in Zweden, Kanaan Hamad, Euro-Med Monitor vertelde dat de procedures de uitzetting van sommige asielzoekers uit het opvangsysteem en de

intrekking van humanitaire hulp omvatten, dat deze procedures niet alleen gericht zijn op nieuwe asielzoekers, maar ook op Palestijnen die al meer dan tien jaar in het land wonen, dat de meeste mensen die getroffen worden door de beslissing van de Zweedse asielautoriteiten volgens informatie verzameld door Euro-Med Monitor recente asielzoekers, houders van een tijdelijk verblijf en Palestijnen uit de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever en diasporagemeenschappen in de Golfstaten, Jemen en Libië, zijn, dat de Zweedse immigratieautoriteiten hen expliciet laten weten dat ze hen niet als vluchteling willen erkennen, waardoor ze verstoken blijven van rechtsbijstand en integratie, ook al erkennen de autoriteiten de moeilijke omstandigheden in de regio's waar ze vandaan komen, in het bijzonder de Gazastrook, dat Mohamed Emad, juridisch onderzoeker bij Euro-Med Monitor, zei dat de procedures van de Zweedse autoriteiten om de verlenging en afgifte van verblijfsvergunningen aan de betrokkenen te verhinderen, een duidelijke schending zijn van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen uit 1951, in het bijzonder artikel 27, dat hij ook het beleid van gedwongen uitzetting betwist, dat in strijd is met het beginsel van non-refoulement, dat is vastgelegd in artikel 33, eerste lid van het Verdrag van Genève, dat Euro-Med Monitor heeft gewaarschuwd dat de voortzetting van deze discriminerende acties tegen Palestijnse asielzoekers door de Zweedse autoriteiten hun leven in gevaar zal brengen, hetzij door hen hun grondrechten te ontnemen, hetzij door hen terug te sturen naar gevaarlijke gebieden.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij met voorgaand betoog onvoldoende ingaat op de concrete omstandigheden rond voornoemde uitzettingen, intrekkingen van humanitaire hulp, weigeringen van de vluchtelingenstatus en verhindering van procedures tot verlenging en afgifte van verblijfsvergunningen waarvan sprake zou zijn, zodat dit betoog niet toelaat een zinnige beoordeling door te voeren in het licht van de internationale en Europeesrechtelijke verplichtingen van Zweden. Van concrete problemen waarmee specifiek Palestijnse verzoekers om internationale bescherming te maken zouden krijgen, is ook niet direct sprake in het AIDA-rapport. De Raad wijst erop dat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij zich in onderhavig geval steunt op de bevindingen van het AIDA-rapport, dat kan worden beschouwd als een betrouwbare en omvattende bron van informatie en waarvan de inhoud bovendien regelmatig wordt bijgewerkt. Het gegeven dat het Euro Mediterraan Observatorium voor de Mensenrechten zijn bezorgdheid over voornoemde zaken heeft geuit, betekent op zich niet dat de Zweedse autoriteiten in relatie tot Palestijnse asielzoekers niet correct handelen of dat er sprake is van discriminatie of systeemfouten, minstens maakt de verzoekende partij met voornoemd betoog het tegendeel niet concreet aannemelijk. Daarnaast blijkt ook niet dat (Palestijnse) verzoekers om internationale bescherming geen daadwerkelijke rechtsbescherming zouden genieten in Zweden.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat Mohamed Emad het beleid van gedwongen uitzetting betwist, dat in strijd is met het beginsel van non-refoulement, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de verzoekende partij aan Zweden "indirect refoulement" impliceert, opgemerkt dient te worden dat Zweden partij is bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve van kan uitgegaan worden dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Met haar algemeen betoog maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de Zweedse autoriteiten het leven van Palestijnse asielzoekers in gevaar zullen brengen, hetzij door hen hun grondrechten te ontnemen, hetzij door hen terug te sturen naar gevaarlijke gebieden.

De verzoekende partij stelt voorts dat bepaalde kwetsbaarheden soms onvoldoende worden geanalyseerd door de Zweedse autoriteiten, dat het Comité van de Verenigde Naties voor de rechten van personen met een handicap op 24 september 2020 een beslissing publiceerde over de uitzetting naar Irak van een vrouw die aan een ernstige depressie leed, omdat het van mening was dat de Zweedse autoriteiten hadden moeten beoordelen of de vrouw toegang zou hebben tot adequate medische zorg als ze naar Irak zou worden teruggestuurd, dat de commissie van mening was dat Zweden zijn verplichtingen op grond van artikel 15 van het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap niet was nagekomen, maar laat ter gelegenheid van haar verzoekschrift na concreet toe te lichten dat zij bepaalde kwetsbaarheden of een handicap heeft. Haar betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat personen aan wie in Zweden bescherming werd geweigerd en die op grond van de Dublin III-Verordening naar Zweden worden teruggestuurd, bij aankomst in hechtenis kunnen worden genomen om uitzetting te vergemakkelijken maar toont daarmee niet aan dat de Zweedse asielprocedures en de opvangsystemen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij weerlegt met haar betoog geenszins volgende motieven van de bestreden beslissing: "*We wensen te benadrukken dat*

de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Zweedse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden. We benadrukken tevens dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst.”

3.17. De verzoekende partij stelt in het licht van de ‘lacunes in de procedures’ vooreerst dat de formele interne controleorganen van Zweden (de parlementaire ombudsman en de kanselier van justitie) hebben gewezen op bepaalde problemen in verband met procedurele tekortkomingen aan de kant van de Zweedse staat, zoals het niet in aanmerking nemen van alle relevante informatie bij het onderzoeken van de aanvraag, de duur van de behandeling van aanvragen, vertragingen bij het aanstellen van een advocaat of juridisch raadsman, vertragingen bij het verstrekken van informatie aan de aanvrager of de raadsman en het verlies van originele documenten van de aanvrager, dat er ook kritiek is op de toepassing van de immigratiewetten, en meer specifiek op het werk van de politie, dat het verslag van de parlementaire ombudsman en de kanselier van justitie beschuldigingen van brutaliteit of verkeerde beslissingen met betrekking tot uitzetting bevat, dat alle fasen van de procedure zijn gecentraliseerd in één enkele, niet onafhankelijke instantie: het migratieagentschap (met uitzondering van de beroepsfase), dat ondanks het feit dat de Europese wetgeving een termijn van zes maanden voorschrijft voor de behandeling van asielaanvragen in eerste aanleg, Zweden zich in de praktijk niet aan deze termijn houdt (gemiddeld zeventien tot eenentwintig maanden) en deze termijn in 2020 opnieuw verlengd is. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar artikels van 2016 en 2019.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij, door te verwijzen naar verslagen die niet van recente datum zijn en in ieder geval ouder zijn dan het AIDA-rapport waarvan de verwerende partij gebruik maakt, niet aantoont dat de inlichtingen waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd om vast te stellen dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de verzoekende partij aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of op artikel 4 van het Handvest, incorrect zijn of dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze tot haar besluit is gekomen. Door op algemene wijze de procedurele tekortkomingen op te sommen die de Zweedse parlementaire ombudsman en de kanselier van justitie hebben vastgesteld zonder deze concreet te verduidelijken of de omstandigheden hierrond toe te lichten, maakt de verzoekende partij tevens niet aannemelijk dat voornoemde elementen dermate ernstig zijn dat kan worden besloten dat de Zweedse asielprocedures en de opvangsystemen systeemfouten bevatten die zullen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij op concrete wijze precieze elementen dient aan te reiken die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van het gebruikte AIDA-rapport dan wel onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is, wat zij met voorgaand betoog nalaat te doen.

De verzoekende partij stelt dat in de context van de Dublinprocedure moet worden opgemerkt dat het Zweedse migratieagentschap geen individuele garanties vraagt voorafgaand aan een overdracht, zelfs niet in het geval van kwetsbare gezinnen naar landen als Italië, maar toont niet aan welk belang zij heeft bij haar betoog, nu zij geenszins stelt, nog minder aannemelijk maakt, dat zij in een andere, derde, lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en er aldus geen indicatie is dat zij in het kader van een Dublinprocedure door Zweden zal worden overgedragen aan een andere lidstaat.

De Raad ziet ook niet in welk belang de verzoekende partij heeft bij haar betoog dat het migratieagentschap de minderjarigheid van asielzoekers beoordeelt en dat deze beoordelingen zwaar bekritiseerd zijn, met name door de medische gemeenschap, nu niet wordt betwist dat de verzoekende partij meerderjarig is.

De verzoekende partij wijst tevens op verschillende problemen met betrekking tot de toegang tot een advocaat voor asielzoekers en stelt in dit verband vooreerst dat het Zweedse migratieagentschap in de meeste gevallen zelf de advocaat aanwijst, wat, zo betoogt zij, natuurlijk vragen oproept over de

onafhankelijkheid. Zij maakt met haar betoog echter niet aannemelijk dat de door het Zweedse migratieagentschap aangestelde advocaten geen onafhankelijk advies kunnen verlenen, nog minder dat zij zelf geen andere advocaat kan aanstellen indien zij dat wenst.

Zij betoogt verder dat asielzoekers geen recht op bijstand hebben van een advocaat in Dublinprocedures (met uitzondering van niet-begeleide minderjarigen of op volstrekt uitzonderlijke gronden), dat er in de praktijk in eerste aanleg geen advocaat beschikbaar is in Dublinzaken, dat de migratierechtbanken ook zeer restrictief zijn bij het aanstellen van raadslieden, zodat de asielzoeker ofwel alleen in beroep moet gaan of steun moet zoeken bij vrienden of ngo's, dat er geen openbare juridische adviesverlening beschikbaar is voor aanvragers in de eerste fase van hun aanvraag voor internationale bescherming (de zogenaamde registratiefase: eerste interview, beoordeling van bijzondere procedurele noden, medisch onderzoek, enzovoort), dat als algemene regel geen rechtsbijstand wordt verleend in gevallen die vallen onder de gronden van niet-ontvankelijkheid (behalve in uitzonderlijke gevallen: NBMV, en in bijzonder gevoelige gevallen als gevolg van factoren zoals leeftijd of geestesziekte), dat de betrokkene bij een volgende asielaanvraag geen recht op bijstand heeft van een advocaat in het kader van de rechtsbijstandsregeling, noch op een gratis tolk, dat asielzoekers een beroep kunnen doen op ngo's voor advies, maar dat veel ngo's hun dienstverlening aan asielzoekers beperkt hebben, dat asielzoekers gratis rechtsbijstand kunnen vragen tijdens de beroepsfase, maar dat dit recht niet automatisch wordt verleend, dat het afhangt van de beoordeling van de kans van slagen van het beroep door de rechter, dat verschillende ngo's (bijvoorbeeld Swedish Refugee Law Center, Save the Children, Amnesty Sweden en Stockholm City Mission) meldden dat individuele aanvragen voor internationale bescherming negatief beïnvloed konden worden omdat aanvragers hun raadsman niet konden ontmoeten vanwege covid 19-beperkingen, dat er bovendien geen speciale eisen worden gesteld aan advocaten met betrekking tot hun kennis van asielrecht, buitenlands beleid en migratie, dat het aan het migratieagentschap is om zich ervan te vergewissen dat de raadsman voldoende bekwaam is voor de uit te voeren taak wanneer hij een raadsman in dienst neemt, dat het agentschap in de praktijk van mening is dat een rechtendiploma voldoende is om een raadsman aan te stellen, zonder zijn of haar opleiding en/of ervaring te controleren, dat het niveau van voorbereiding en bekwaamheid van advocaten en raadslieden op dit gebied bijgevolg zelden adequaat is, dat de administratie bovendien slechts het honorarium dekt voor acht tot tien werkuren, wat betekent dat, afhankelijk van de toewijding van de advocaten aan de zaak, hun inzet aanzienlijk kan variëren. De verzoekende partij citeert in dit verband een passage uit het AIDA-rapport, update 2020, en stelt verder dat raadslieden in de procedure om internationale bescherming niet onderworpen zijn aan enige vorm van test op dit rechtsgebied (een rechtsgebied dat in Zweden niet hoog gewaardeerd wordt in de advocatuur en dat daarom aanleiding geeft tot zeer weinig opleiding op dit gebied), wat betekent dat er sprake kan zijn van een zeer willekeurig (en ongelijk) competentieniveau, wat soms ten koste gaat van de beschermingsgronden van de asielzoeker, dat het recht om een klacht in te dienen als de aangestelde raadsman zijn of haar taken niet naar behoren uitvoert en om een nieuwe advocaat te vragen in de praktijk echter zelden wordt toegekend, aangezien advocaten hun professionele verplichtingen ernstig geschonden moeten hebben om van een zaak te worden verwijderd, bijvoorbeeld in geval van dronkenschap of ander ernstig wangedrag dat niet direct verband houdt met de behandeling van de zaak ten gronde, dat het migratieagentschap zeer vaak gebruik maakt van videoconferenties voor hoorzittingen (bijna de helft van de zaken in 2020 en tussen 70 en 80% van de zaken begin 2021), wat de kwaliteit van deze hoorzittingen aanzienlijk aantast en de problemen om zich uit te drukken verhoogt voor asielzoekers in het licht van de opbouw van een vertrouwensband, dat het immers bijzonder moeilijk is voor een asielzoeker om zich op een passende wijze uit te drukken betreffende gevoelens, zoals de vrees voor vervolging, net zoals het moeilijk is voor de autoriteiten om nauwkeurig de geloofwaardigheid van de asielzoeker te beoordelen door middel van ondervragingstechnieken op afstand.

De Raad wijst er vooreerst op dat de geschetste situatie in lijn is met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg de Procedurerichtlijn niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien, maar wel voor beroepsprocedures, doch wat deze beroepsprocedures betreft stelt artikel 20, 3° van de Procedurerichtlijn uitdrukkelijk dat lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft. De verzoekende partij toont verder ook niet aan dat zij, mocht zij geen beroep kunnen doen op een gratis advocaat, de kosten van juridische bijstand niet zou kunnen dragen. Daarnaast kan worden opgemerkt dat de verzoekende partij niet aangeeft naar aanleiding van haar voorgaande verzoeken om internationale bescherming moeilijkheden te hebben ondervonden inzake juridische bijstand, minstens heeft dit haar niet belet de procedure tot tweemaal toe te doorlopen. Bovendien wordt de verzoekende

partij in het kader van voorliggende procedure bijgestaan door een advocaat. Niets belet haar zich reeds te informeren over het verloop van de procedure in Zweden en hierop te anticiperen.

Waar zij stelt dat individuele aanvragen voor internationale bescherming negatief beïnvloed konden worden omdat aanvragers hun raadsman niet konden ontmoeten vanwege covid-19 beperkingen, toont zij niet aan dat er heden nog covid-19 beperkingen gelden die verhinderen dat zij haar raadsman kan ontmoeten. In zoverre de verzoekende partij de bekwaamheid in vraag stelt van de door het Zweeds migratieagentschap aangestelde advocaten, merkt de Raad op dat het loutere gegeven dat een rechtendiploma voldoende is om een raadsman aan te stellen en deze raadslieden in de procedure niet onderworpen zijn aan enige vorm van test over dit rechtsgebied nog niet maakt dat iedere door het Zweeds migratieagentschap aangestelde advocaat onbekwaam is om de verzoekende partij bij te staan en te vertegenwoordigen tijdens de asielprocedure. Bovendien herhaalt de Raad dat mocht de verzoekende partij twijfelen aan de bekwaamheid van de door het Zweedse migratieagentschap aangestelde advocaten en/of haar recht om een klacht in te dienen niet wordt toegekend, het haar vrij staat een eigen advocaat aan te stellen. Er blijkt niet dat zij de kosten van juridische bijstand niet zou kunnen dragen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog in geen geval aannemelijk dat het voor haar onmogelijk zal zijn zich te laten bijstaan door een (bekwame) advocaat bij de behandeling van haar verzoek om internationale bescherming in Zweden.

Waar de verzoekende partij stelt dat het migratieagentschap zeer vaak gebruik maakt van videoconferenties voor hoorzittingen (bijna de helft van de zaken in 2020 en tussen 70 en 80% van de zaken begin 2021), wat de kwaliteit van deze hoorzittingen aanzienlijk aantast en de problemen om zich uit te drukken verhoogt voor asielzoekers in het licht van de opbouw van een vertrouwensband, dat het immers bijzonder moeilijk is voor een asielzoeker om zich op een passende wijze uit te drukken betreffende gevoelens, zoals de vrees voor vervolging, net zoals het moeilijk is voor de autoriteiten om nauwkeurig de geloofwaardigheid van de asielzoeker te beoordelen door middel van ondervragingstechnieken op afstand, wijst de Raad er vooreerst op dat door te verwijzen naar het gebruik van videoconferenties voor hoorzittingen in 2020 en begin 2021 – periode waarin elk land bepaalde aanpassingen diende door te voeren omwille van covid-19 – de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat heden nog steeds (frequent) gebruik wordt gemaakt van deze techniek voor hoorzittingen. Voorts, waar de verzoekende partij stelt dat het voor asielzoekers bijzonder moeilijk is om zich op een passende wijze uit te drukken betreffende gevoelens, zoals de vrees voor vervolging, net zoals het moeilijk is voor de autoriteiten om nauwkeurig de geloofwaardigheid van de asielzoeker te beoordelen door middel van ondervragingstechnieken op afstand, maakt zij dit geenszins concreet aannemelijk. De Raad merkt in dit verband op dat uit het AIDA-rapport blijkt: *“Overall, it seems that remote interview techniques have not raised particular issues.”* (eigen vertaling: *“Over het algemeen lijkt het erop dat interviewtechnieken op afstand geen bijzondere problemen hebben opgeleverd.”*) (p. 29) De verzoekende partij maakt het tegendeel niet concreet aannemelijk. Evenmin toont zij aan zij in haar specifieke geval om voornoemde redenen zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt verder dat er ook problemen zijn vastgesteld met tolken, dat tolken soms geen gedetailleerd verslag geven van wat er is gezegd, waardoor de beschermingsfunctionaris soms concludeert dat het verhaal van de asielzoeker niet geloofwaardig is vanwege de vage bewoordingen van zijn of haar verhaal, dat met het toegenomen gebruik van videoconferenties in 2020 en nog meer in 2021, de risico's in dit opzicht nog groter kunnen zijn wanneer de verzoeker en de tolk zich niet in dezelfde ruimte bevinden. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij in dit verband een aantal hypothesen verwoordt, maar niet concreet aannemelijk maakt dat zij in haar specifieke geval om voornoemde redenen zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat asielzoekers in Zweden in de praktijk onvoldoende informatie over de procedures, hun rechten en hun plichten ontvangen, maar toont niet aan dat zij zich in dit verband niet kan laten bijstaan door een raadsman die haar kan informeren. Ook in dit kader kan erop gewezen worden dat de verzoekende partij in het kader van voorliggende procedure wordt bijgestaan door een advocaat en niets haar belet zich reeds te informeren over het verloop van de procedure in Zweden en hierop te anticiperen. Evenmin toont zij met haar betoog aan dat de Zweedse asielprocedures en de opvangsystemen systeemfouten bevatten die in haar geval zullen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Met het betoog dat de beroepsprocedure schriftelijk is en een hoorzitting alleen mogelijk is als daarom wordt verzocht en als het

ook nuttig wordt geacht voor het onderzoek of als de zaak daardoor snel kan worden afgehandeld, maakt zij dit evenmin concreet aannemelijk.

3.18. De verzoekende partij stelt verder betreffende 'de capaciteit van het opvangsysteem en de opvangomstandigheden' dat de massale komst van nieuwe asielzoekers een grote invloed heeft op de capaciteit van opvangsystemen, vooral omdat Zweden een groot aantal opvangplaatsen heeft teruggeschroefd na de daling van het aantal nieuwkomers na 2016, dat het migratieagentschap het aantal opvangplaatsen tussen 2016 en 2019 heeft teruggebracht van 122 708 naar 49 316, dat een aantal organisaties zoals Save the Children en de Kerk van Zweden in 2020 echter waarschuwd dat deze vermindering van de opvangcapaciteit geen rekening hield met de belangen van kinderen, dat de lengte van de asielprocedures bovendien een impact hebben op het opvangsysteem, waardoor er minder plaatsen beschikbaar zijn voor nieuwkomers, dat extreemrechtse groeperingen opvangcentra hebben aangevallen en angst hebben gezaaid onder de bevolking, dat bepaalde categorieën asielzoekers hun recht op opvang en dus op menswaardige levensomstandigheden verliezen, waarbij de verzoekende partij opnieuw verwijst naar een passage uit het AIDA-rapport over Zweden, update 2020, en verder, in het licht van voornoemd AIDA-rapport toelicht dat er maar een paar collectieve wooneenheden voor vrouwen zijn, hoewel zij bijzonder kwetsbaar zijn en vaak het slachtoffer zijn van intimidatie en seksueel geweld, dat veel misdaden of incidenten niet worden gemeld door asielzoekers uit angst, gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten of uit angst om de asielprocedure in gevaar te brengen.

Betreffende de capaciteit van het opvangsysteem, wijst de verzoekende partij aldus op het terugschroeven van het aantal opvangplaatsen, de bezorgdheid hierover en het verminderde aantal plaatsen voor nieuwkomers, doch blijkt uit haar betoog geenszins dat er heden in Zweden sprake zou zijn van een gebrek aan opvangplaatsen.

Betreffende het recht op opvang en de opvangomstandigheden in Zweden, herhaalt de Raad dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft gemotiveerd als volgt:

"Verzoekers hebben in Zweden recht op materiele opvang van zodra hun verzoek is ingediend. Het recht op materiele opvang kan eindigen op het moment dat er een negatieve beslissing is genomen, wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken. (Aidarapport p. 72). Opvang in Zweden gebeurt in de meeste gevallen in gewone appartementen in residentiële buurten die door de Zweedse instanties worden gehuurd en anders in een opvangcentrum. Indien de verzoeker ervoor kiest om te verblijven in een opvangcentrum kan hij of zij niet kiezen in welk centrum en zijn ze verplicht de beschikbare plaatsen die de Zweedse instanties aanbieden aan te nemen. Voor verzoekers die aan Zweden worden overgedragen in het kader van een Dublinprocedure is dit meestal een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven met het oog op een eventuele repatriëring naar het land van herkomst. (Aida-rapport p. 73-74)

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Zweden in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

Door op algemene wijze te verwijzen naar de opvangomstandigheden in Zweden, slaagt de verzoekende partij er niet in om voornoemde motieven te ontkrachten of te weerleggen, noch maakt zij hiermee aannemelijk dat de Zweedse opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij kan, in het licht van voornoemde motivering, niet zonder meer verwijzen naar en citeren uit het AIDA-rapport, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van de verwerende partij – die de in het AIDA-rapport genomen standpunten niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat er in Zweden sprake is van systematisch falen of onvermogen – kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. De verzoekende partij kan zich er niet mee tevreden stellen louter te citeren uit bepaalde pagina's in een rapport dat ook door de verwerende partij wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Zij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat dit besluit *in casu* steunt op een incorrecte

feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, wat zij *in casu* nalaat te doen.

De verzoekende partij stelt verder dat er ook een ernstig gebrek is aan georganiseerde activiteiten tijdens de asielprocedure, dat er in de praktijk zeer weinig integratieactiviteiten - zowel sociale als culturele - zijn voor asielzoekers tijdens de lange procedure, dat hoewel sommige gesubsidieerde ngo's alleen in bepaalde centra in bepaalde steden integratieactiviteiten hebben kunnen opzetten, dat zelfs deze sinds 2020 zwaar getroffen zijn door de pandemie, om nog maar te zwijgen van het feit dat ze niet noodzakelijk gratis zijn. Met haar betoog waarin ze verwijst naar zeer weinig integratieactiviteiten, toont de verzoekende partij niet aan dat zij niet kan deelnemen aan integratieactiviteiten. Waar zij stelt dat deze activiteiten niet noodzakelijk gratis zijn, toont zij niet aan dat zij de kost van dergelijke activiteiten niet kan dragen. De verzoekende partij toont tevens geenszins aan dat het gebrek aan toegang tot integratieactiviteiten, al dan niet kosteloos, dermate ernstig is dat blijkt dat de Zweedse asielprocedures en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij nog stelt dat er de afgelopen jaren gevallen zijn geweest van fysiek, mentaal en seksueel misbruik van minderjarigen door personeel van opvangcentra en zij in dit verband verwijst naar een artikel van 2019, maakt zij niet concreet aannemelijk dat, hoewel dergelijk misbruik per definitie verwerpelijk is, het niet gaat om alleenstaande gevallen noch dat geen actie werd ondernomen nadat werd vastgesteld dat bepaalde persoonsleden dergelijk misbruik hadden gepleegd. Zij maakt in die zin niet aannemelijk dat er thans nog sprake is van fysiek, mentaal en/of seksueel misbruik van minderjarigen door personeel van opvangcentra. Evenmin toont zij met haar betoog aan dat de Zweedse opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt verder dat maatschappelijke organisaties en gedetineerden, met betrekking tot detentiecentra, hun bezorgdheid hebben geuit over de situatie in covid-19, in verband met de overbevolking van de centra, de onmogelijkheid om de regels voor afstand tussen gedetineerden te respecteren en de aanzienlijke tekortkomingen op het gebied van schoonmaak en hygiëne, maar toont niet aan welk belang zij heeft bij dit betoog nu niet blijkt, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk, dat er thans nog sprake is van een covid-19 epidemie waarbij de nodige voorzorgsmaatregelen inzake afstand en hygiëne vereist zijn.

Zij betoogt tevens dat actoren zoals de parlementaire ombudsman, het Zweedse Rode Kruis, het comité ter voorkoming van foltering, ngo's en de kanselier van justitie hun bezorgdheid hebben geuit over het gebruik van detentie van asielzoekers en dat zij onder andere kritiek hebben geuit op het onvoldoende gebruik van toezicht als alternatief voor detentie, bepaalde onrechtmatige detenties, de plaatsing van gedetineerden in gevangenissen of politie-inrichtingen, de detentie van kinderen zonder toepassing van het beginsel van het hoger belang van het kind in een derde van de gevallen (ondanks de ingrijpende en negatieve gevolgen voor de gezondheid en ontwikkeling van kinderen die uit onderzoek op dit vlak naar voren komen), tekortkomingen in de toepassing van de wet, de plaatsing van asielzoekers en illegale migranten in politiecellen of gevangenissen, het gebrek aan garantie van bepaalde grondrechten van gedetineerden, het gebrek aan duidelijke individuele beoordeling in bepaalde beslissingen, de totaal ongepaste plaatsing in detentie van bepaalde mensen met psychologische problemen, voornamelijk door een gebrek aan middelen, het gebrek aan informatie voor gedetineerden over hun rechten (met name op het gebied van bezoeken) en het gebrek aan voldoende beoordeling van de evenredigheid, dat mensen die het slachtoffer zijn geweest van marteling of die extreem kwetsbaar zij niet uitgesloten worden van detentie, ondanks internationale aanbevelingen in tegengestelde zin. Door louter de punten van kritiek die door de parlementaire ombudsman, het Zweedse Rode Kruis, het comité ter voorkoming van foltering, ngo's en de kanselier van justitie op het detentiebeleid in Zweden werden gemaakt, op te sommen zonder deze concreet te verduidelijken of de omstandigheden hierrond uiteen te zetten, maakt de verzoekende partij niet concreet aannemelijk dat voornoemde elementen dermate ernstig zijn dat kan worden besloten dat de Zweedse asielprocedures en de opvangsystemen systeemfouten bevatten die in haar geval zullen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het AIDA-rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden en dat de mogelijkheid tot detentie bestaat maar dat detentie in deze gevallen geen automatisme is.

De verzoekende partij betoogt dat asielzoekers aan de grens weinig toegang hebben tot ngo's en de UNHCR, maar toont niet aan dat zij aan de grens zal verblijven, nu uit de thans bestreden beslissing blijkt dat de Zweedse instanties vragen om de verzoekende partij over te dragen via de luchthaven van Landvetter-Gothenburg. Bovendien kan het hebben van weinig toegang tot ngo's en de UNHCR niet beschouwd worden als dermate ernstig dat kan worden besloten dat de Zweedse asielprocedures en de opvangsystemen systeemfouten bevatten die in haar geval zullen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt verder dat het aantal geesteszieken en/of mensen die het risico lopen zelfmoord te plegen sterk toeneemt onder asielzoekers en recent aangekomen immigranten, en meer specifiek onder jongeren, dat het zelfmoordcijfer onder jonge asielzoekers maar liefst 51,2 per 100 000 mensen bedroeg (vergeleken met een cijfer van slechts 5,2 per 100 000 voor de algemene bevolking in dezelfde leeftijdsgroep) en de prevalentie van posttraumatische stressstoornis onder jonge nieuwkomers enorm is, wat steun vindt in het AIDA-rapport (p. 84). Zij betoogt dat dit de moeilijke asiel- en opvangomstandigheden in Zweden weerspiegelt maar laat na om dit verband concreet te duiden. Er blijkt uit voornoemde informatie immers niet, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet in haar verzoekschrift waaruit dit zou blijken, dat het hoge zelfmoordcijfer onder jonge asielzoekers te wijten is aan de "moeilijke asiel- en opvangomstandigheden" in Zweden.

3.19. De verzoekende partij betoogt betreffende 'de toegang tot de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg en de gebreken in de ondersteuning tot integratie' dat asielzoekers niet automatisch recht op werk hebben, dat dat afhankelijk blijft van toestemming, dat het migratieagentschap vroeger betaalde voor werkverzekeringen om de toegang van asielzoekers tot de arbeidsmarkt te vergemakkelijken, maar dat dat niet langer het geval is, dat asielzoekers bovendien over het algemeen niet kunnen werken in sectoren die gecertificeerde vaardigheden vereisen, zoals de gezondheidszorg, zodat hun keuzes in de praktijk beperkt zijn tot de ongeschoolde sector, dat banen niet gemakkelijk te vinden zijn vanwege de taalvereisten en de algemene situatie op de arbeidsmarkt met een hoge jeugdwerkloosheid en een algemene werkloosheid van 6,8% in 2019 en zelfs 8,3% in 2020, dat migranten geconfronteerd worden met een nog hoger werkloosheidspercentage, dat het jaren duurt voordat nieuwkomers zich op de arbeidsmarkt hebben gevestigd, dat slechts 48,5% van de mensen die in 2011 een verblijfsvergunning kregen na vijf jaar een baan had en 49,3% na drie jaar, dat belemmeringen voor vluchtelingen en migranten bij het vinden van een baan onder andere een gebrek aan taalvaardigheden, de ingewikkelde procedure voor het valideren van diploma's, de acute ongelijkheid tussen mannen en vrouwen wat betreft toegang tot de arbeidsmarkt binnen de migrantenpopulatie, het gebrek aan laaggeschoolde banen en de houding van de gastsamenleving zijn, dat de weinige asielzoekers die het recht hebben om te werken alleen toegang hebben tot laaggeschoolde, laagbetaalde jobs en dat het arbeidsmigrantensysteem in Zweden de laatste jaren bekritiseerd werd omwille van zijn beperkingen in het voorkomen van uitbuiting van werknemers.

Hoewel uit het betoog van de verzoekende partij kan worden afgeleid dat haar toegang tot de arbeidsmarkt onderhevig is aan toestemming en beperkt is tot "laaggeschoolde, laagbetaalde jobs" en dat er zekere belemmeringen bestaan bij het vinden van een baan, blijkt uit voornoemd betoog niet dat haar de toegang tot de Zweedse arbeidsmarkt volledig wordt onzegd noch dat het onmogelijk is om werk te vinden. De verzoekende partij laat na om ter gelegenheid van haar verzoekschrift concreet toe te lichten waarom een beperkte toegang tot de arbeidsmarkt in Zweden en het bestaan van belemmeringen voor het vinden van een baan ertoe zou leiden dat zij wordt blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt in dit verband nog op dat de hoge drempel van ernst opdat kan worden gesproken over een onmenselijke of vernederende behandeling, niet wordt bereikt in situaties die louter worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon (cfr. HvJ, 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, pt 92-93).

De verzoekende partij betoogt dat mensen die ouders zijn dan achttien jaar wanneer ze in Zweden toekomen, geen recht hebben op toegang tot middelbaar onderwijs maar gaat eraan voorbij dat in het AIDA-rapport (p. 81) tevens wordt gesteld: "*This being said, there is nothing that officially restricts or stops municipalities from offering secondary education if they have the possibility to enrol more students*", zodat niet blijkt dat de verzoekende partij, als volwassene, niet kan genieten van middelbaar onderwijs. Zij stelt verder dat met de inwerkingtreding van de tijdelijke wet in 2016 (en restrictief inzake migratie) de toegang tot hoger middelbaar onderwijs is beperkt, dat belemmeringen voor de toegang tot basis- en secundair onderwijs die de afgelopen jaren zijn vastgesteld, onder andere onvoldoende leraren in bepaalde vakken en onvoldoende leraren die voldoende zijn opgeleid voor multiculturele omgevingen,

evenals een gebrek aan klasruimte als gevolg van de grote instroom van nieuwe leerlingen sinds 2015, zijn, maar toont hiermee niet aan dat haar de toegang tot middelbaar onderwijs wordt ontzegd, nog minder dat er omwille van de beperkte toegang tot middelbaar onderwijs een eventuele ernstige vrees bestaat dat de Zweedse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Zweden voor verzoekers om internationale bescherming, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat geenszins blijkt dat de verzoekende partij, die tijdens haar gehoor verklaarde dat zij reeds hogere of universitaire studies 'elektrisch ingenieur' heeft gevolgd, secundair onderwijs behoeft.

De verzoekende partij stelt verder dat de maandelijkse toelagen die aan asielzoekers worden toegekend, overeenstemmen met de bedragen die in 1994 zijn vastgesteld, dat ze dus absoluut ontoereikend zijn om de huidige kosten van levensonderhoud te dekken en veel lager zijn dan de sociale uitkeringen die aan Zweedse onderdanen worden toegekend, dat hoewel veel ngo's bij de staat hebben gelobbyd om de bedragen te verhogen om ze in overeenstemming te brengen met de huidige kosten van levensonderhoud, er tot op heden geen verandering is doorgevoerd.

De Raad merkt op dat uit het AIDA-rapport (p. 75) blijkt dat asielzoekers, naast de maandelijkse toelagen, ook extra toelagen kunnen aanvragen voor uitgaven die nodig zijn voor een minimale levensstandaard, zodat niet blijkt, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk, dat het geheel van toelagen niet volstaat om de (minimale) kosten van levensonderhoud te dekken. In het licht van het voorgaande maakt de verzoekende partij met haar algemeen betoog niet aannemelijk dat er omwille van de beperkte maandelijkse toelagen voor asielzoekers een eventuele ernstige vrees bestaat dat de Zweedse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Zweden voor Dublinterugkeerders systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt omtrent de gezondheidszorg dat asielzoekers in Zweden, afgezien van gynaecologische en prenatale zorg en behandeling van infectieziekten, alleen recht hebben op medische noodhulp, tandheelkundige noodhulp en gezondheidszorg "die niet kan wachten", dat de zorg ook onderworpen is aan een systeem van eigen bijdragen, dat wordt opgemerkt dat latere asielzoekers geen recht hebben op gesubsidieerde gezondheidszorg en dat hun dagvergoeding wordt verlaagd, dat het agentschap voor volksgezondheid in Zweden bij vreemdelingen een overrepresentatie heeft geconstateerd van personen die geïnfecteerd zijn met covid-19 en dit omwille van socio-economische factoren die het onderhouden van een goede gezondheid voor vele vreemdelingen verhinderen, alsook dat het personeel dat in opvangcentra werkt, ambtenaren zijn en geen personeel dat gespecialiseerd is in sociale en psychologische hulpverlening, dat zij dan ook de beperkte aanwezigheid van gespecialiseerd personeel (over het algemeen van ngo's) in het beheer van opvangcentra betreurt, met inbegrip van het gebrek aan tolken, maatschappelijk werkers, artsen en leerkrachten, maar laat na toe te lichten op welke manier deze informatie wijst op het bestaan van systeemfouten in de Zweedse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Zweden voor Dublinterugkeerders, die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Ter volledigheid wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ook niet verduidelijkt welke zorgen of hulpverlening zij behoeft, nog minder dat een gebrek aan deze zorgen voor haar zou resulteren in een onmenselijke of vernederende behandeling, zodat zij niet aantoonde welk belang zij heeft bij dit betoog.

Zij stelt in dit verband verder dat toegang tot professionals in de geestelijke gezondheidszorg in theorie ook mogelijk is, maar dat er een tekort is aan beschikbare specialisten door onvoldoende publieke middelen, dat de Zweedse wet- en regelgeving bovendien een averechts effect hebben gehad op veel van de inspanningen van de belangrijkste actoren die zich inzetten om psychische aandoeningen onder asielzoekers en nieuw aangekomen immigranten terug te dringen, dat het ook betreurenswaardig is dat slachtoffers van foltering, die gerehabiliteerd moeten worden, niet altijd snel hulp krijgen, dat de wachtrijen voor behandeling lang en talrijk zijn, maar stelt niet, nog minder toont zij aan, dat zij lijdt aan een psychische aandoening of het slachtoffer is van foltering, waardoor zij geestelijke gezondheidszorg nodig heeft, zodat de Raad ook hier niet inziet welk belang zij heeft bij dit betoog. Zelfs als kan worden aangenomen dat de verzoekende partij toegang tot professionals in de geestelijke gezondheidszorg nodig heeft, *quod non in casu*, maakt zij met haar betoog niet concreet aannemelijk dat de lange wachtrijen hiervoor zullen leiden tot een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij stelt dat de voorbereiding op het grote aantal asielzoekers in Zweden sinds 2015 niet toereikend is geweest en dat dit in veel delen van het land de huisvestingssituatie, het recht op

onderwijs en de toegang tot gezondheidszorg onder druk heeft gezet, dat wat de integratiemogelijkheden voor buitenlanders betreft, er een aantal problemen aan het licht gekomen zijn, in die mate zelfs dat sommige politici van mening zijn dat het integratiebeleid van de grote stromen migranten is mislukt, dat het onder meer gaat om het tekort aan huisvesting in veel regio's en gemeenten, vooral voor grote gezinnen, de trage integratie op de arbeidsmarkt, het tekort aan leerkrachten om aan de nieuwe eisen van het onderwijssysteem te voldoen en toenemend racisme en xenofobie in sommige delen van het land, dat het grootste obstakel voor integratie de segregatie van het land is, vooral wat betreft huisvesting (die schaars is en moeilijk toegankelijk vanwege de hoge kosten), dat deze situatie niet alleen racisme en vreemdelingenhaat in de hand werkt, maar ook een impact heeft op de sociale en onderwijskansen, vooral voor kinderen, maar toont met dit vaag en algemeen betoog en mede gelet op het voorgaande en op hetgeen wat volgt, niet concreet aan dat er ernstig moet gevreesd worden dat de Zweedse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Zweden voor verzoekers om internationale bescherming, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

3.20. Tot slot zet de verzoekende partij een betoog uiteen omtrent 'racisme, vreemdelingenhaat, de opkomst van extreemrechts en aanzetten tot haat' in Zweden.

Zij stelt dat het breekpunt in de gastvrije geest van Zweedse politici en de bevolking voor veel waarnemers in verband kan worden gebracht met de asielcrisis van 2015, met een recordaantal van 163 000 asielzoekers die dat jaar in Zweden arriveerden, dat sindsdien het tij gekeerd is, dat vanaf het jaar nadien de verblijfsvoorwaarden zijn aangescherpt en de reikwijdte van de anti-immigratieretoriek in het hele land aanzienlijk is toegenomen, zowel op politiek niveau als op het niveau van de bevolking en de media, dat de verscherping van de grenscontroles en de wetswijzigingen in Zweden een impact hebben gehad op het internationale beschermingssysteem van het land en op de manier waarop de burgers migranten en vluchtelingen zien, wat heeft geleid tot een toename van racisme en xenofobie in het land, dat de Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie (ECRI) de noodklok luidt, dat in Zweden racistische en xenofobe taal wijdverspreid is, ondanks aanzienlijke inspanningen om dit te voorkomen, dat de Commissie met name bezorgd is over het feit dat het in Zweden nog steeds niet verboden is om genocide, misdaden tegen de mensheid of oorlogsmisdaden met een racistisch oogmerk openlijk te ontkennen, te bagatelliseren, te rechtvaardigen of te vergoelijken, dat er geen wettelijke bepaling is die het oprichten of leiden van een groep die racisme propageert, het steunen van een dergelijke groep of het deelnemen aan de activiteiten ervan strafbaar stelt, dat Zweden niet voorziet in het concept van discriminatie op basis van taal en segregatie, dat Zweden wetgeving zou moeten aannemen die het mogelijk maakt om alle overheidsfinanciering van partijen die racisme propageren in te trekken of deze zelfs te ontbinden, dat de Europese Commissie Zweden ook heeft opgeroepen om de Europese wetgeving van 2008 die uitingen van racisme en vreemdelingenhaat strafbaar stelt, volledig om te zetten, dat er berichten zijn over de sterke opkomst van extreemrechts in Zweden en de aanwezigheid daarvan in het politieke circuit, en er bezorgdheid is over de toename van racistische of xenofobe opmerkingen over asielzoekers en vluchtelingen, om nog maar te zwijgen van de aanvallen op opvangcentra voor migranten die sinds 2015 werden vastgesteld, dat extreemrechtse anti-immigratiepartijen, zoals de Zweedse Democraten, inderdaad een grotere politieke aanwezigheid hebben gekregen, dat de Zweedse Democraten al lang voor 2015 de basis hadden gelegd voor een meer gericht anti-islam discours door de islam als publieke vijand nummer één te beschouwen, dat Åkesson in 2009 zei: *"Als Zweedse democraat zie ik dit [de islam en moslims in Zweden] als onze grootste buitenlandse bedreiging sinds de Tweede Wereldoorlog... De belangrijkste vertegenwoordigers van de moslimgemeenschap zullen de invoering van de sharia in Zweden eisen; het Zweedse gemeentelijke gezondheidsbestuur zal belastinggeld gebruiken om perfect gezonde jonge jongens te besnijden; het verkrachtingscijfer in Zweden zal hoger zijn en moslimmannen zullen zwaar vertegenwoordigd zijn onder de verkrachters; dat Zweedse zwemclubs aparte roosters voor vrouwen en mannen zullen invoeren."*, dat de Zweedse Democraten in hun toespraken vier beleidsdoelstellingen hebben benadrukt: een migratiebeleid dat een einde maakt aan de immigratie van asielzoekers, een hervormd welvaartsstelsel, een "verenigd land"; en een "veilige samenleving" die Zweden beschermt tegen "islamisme of enig ander extremisme", dat ze de verantwoordelijkheid voor de problemen van het systeem vaak bij immigranten leggen, vooral bij diegenen die zichtbaar moslim zijn, en insinueren dat vluchtelingen een van de belangrijkste bronnen van druk op de sociale voorzieningen zijn, gezien het werkloosheidscijfer onder buitenlanders, dat de vermeende druk op de sociale voorzieningen door werkloze migranten heeft plaatsgemaakt voor een discours van sociaal chauvinisme. De verzoekende partij stelt aldus een toename vast van xenofobie, in het bijzonder islamofobie (angst voor moslimkinderen op scholen, angst voor een afname van de kwaliteit van de gezondheidszorg, angst voor degradatie, angst voor criminaliteit in buurten met meer immigranten, associatie van bepaalde misdaden – bijv. bomaanslagen, schietpartijen, bendegegeweld en verkrachting – aan sociaal-culturele

factoren die verband houden met de islam, angst voor 'religieuze concessies' gedaan aan moslims die 'moeten' assimileren in het seculiere Zweden, angst voor nieuwe aanslagen op Zweedse bodem, voeding van een gevoel van onveiligheid tegenover de groeiende immigratie, wrok over de groeiende inkomensongelijkheid), gecombineerd met een wrok over het feit dat ze in het verleden "te vrijgevig" zijn geweest met migranten en dat ze lange tijd een veel te hoog migratieniveau hebben gehad, dat veel van de ondervraagde Zweden er daarom voorstander van waren om de asielmigratie helemaal stop te zetten. Zij vervolgt dat de 'alternatieve' media een niet te verwaarlozen rol spelen in de verspreiding van xenofobe ideeën in Zweden, met uitgebreide - en vertekende (verhevigde, bijna continue stroom van sensatieverhalen over culturele botsingen met moslims, valse rapporten, onjuiste correlaties) - berichtgeving over kwesties met betrekking tot immigratie, cultuurbotsing en misdaad, terwijl de reguliere media zelden vraagtekens zetten bij de beweringen van de 'alternatieve' media, zodat deze causale bevestigingen met racistische connotatie meer en meer het overheersende discours binnendringen, dat de covid-19 gezondheidscrisis racistisch misbruik en haatmisdrijven heeft verergerd en dat covid-19 steeds vaker wordt gebruikt als voorwendsel voor xenofobe en racistische aanvallen of agressieve houdingen tegen mensen van Aziatische afkomst, dat mensen beledigd zijn, lastiggevallen zijn, te horen kregen dat ze het openbaar vervoer moesten verlaten en sociaal werden afgewezen.

De verzoekende partij toont geenszins aan op welke wijze deze informatie een invloed heeft op het onderzoek of ernstig moet gevreesd worden dat de Zweedse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Zweden voor verzoekers om internationale bescherming, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Geen enkele lidstaat is volledig vrij van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoekers om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Zweden worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.21. Hoewel in het AIDA-rapport kritische bemerkingen worden gelezen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Zweden, zoals de verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift uitgebreid uiteengezet heeft, blijkt hieruit niet dat deze tekortkomingen kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en dat de Zweedse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het verlenen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport noopt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Zweden dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Zweden worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is onvoldoende om tot dit besluit te komen. Door in haar middel een aantal van deze problemen te verwoorden, toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de verzoekende partij aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij overdracht naar Zweden zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van verzoekers om internationale bescherming en, in het bijzonder Dublinterugkeerders, en de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

3.22. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de door haar in haar verzoekschrift verschaft informatie enerzijds het risico aantoonst dat haar asielaanvraag niet correct zal worden behandeld en anderzijds het risico aantoonst dat zij slachtoffer wordt van vernederende of zelfs onmenselijke levensomstandigheden.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de verwerende partij ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, bij haar overdracht naar Zweden zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure, doch heeft vastgesteld dat dit niet blijkt.

3.23. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk maakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel of het bestaan van een manifeste appreciatiefout blijkt in dit verband evenmin.

3.24. Artikel 3 (2), tweede en derde lid van de Dublin III-Verordening luidt, het weze herhaald, als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Verder luidt artikel 17 (1), eerste lid van de Dublin III-Verordening als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.”

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geen algemene situatie van systeemfouten aannemelijk maakt waaruit zou voortvloeien dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de overdrachten naar Zweden in het algemeen zou moeten stoppen. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat al voornoemde elementen de toepassing van artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening vereisen en dat de bestreden beslissing dit artikel schendt door Zweden aan te merken als de staat die verantwoordelijk is voor haar asielverzoek. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van de verzoekende partij te behandelen, *in casu* verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3 (2), tweede en derde lid van de Dublin III-Verordening.

Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-Verordening blijkt aldus niet.

3.25. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER